

TF

APRIL - 1978.

10 ÅR SIDEN DET FØRSTE RØD FRONT-TOGET 1. MAI!

INNHOOLD:

Leder: For en virkelig front 1.mai	2	Vedtak om arbeideraristokratiet fra ei avdeling	26
Hvilken side står Jugoslavia på i den internasjonale situasjonen ?	4	Vi vant ei suspensjonssak	28
Få med mange på KFs sommerleir	6	Svar fra tariffaksjonen -78	29
<i>Ungdomskampanja:</i>		<i>Krigsdiskusjonen:</i>	
Intervju med en kamerat i NKS	6	Svar til Leo	31
Viktige oppgaver i studentkampen	12	Er verdenskrig uunngåelig ?	34
Vekk med karakterer og eksamen	14	Om KKP's syn på 2. verden	36
Skal stoffbrukere slippe inn i RU ?	16	Skal vi gå inn for allianser	37
Rockedebatten: Sjølkritikk fra Kark	16	<i>Valget:</i>	
Bruk rocken til å tjene folket	16	Merknad om valgoppsummeringa	38
<i>Anti-byråkratikkampanja.</i>		Glemte vi dagskampen ?	39
Kritikk av manglende interne meldinger ved overflytting	21	<i>Debatt:</i>	
Det var en gang et innlegg	22	Hallo KK-redaksjonen kan dere høre oss ?	41
<i>1.mai:</i>		Lag studieseminar:	43
Kritikk av opplegget for 1.mai	23	Vietnam- revisjonismen på frammarsj - del 2	44
<i>Faglig politikk:</i>		Rettelser fra redaksjonen	
Sjølkritikk fra et distrikt for linja på arbeideraristokratiet.	25		

LEDER:

FOR EN VIRKELIG FRONT 1.MAI!

For noen uker siden lanserte SK et nytt forslag fra partiet til hovedparoler i mai-78. Det nye forslaget er utarbeidet på grunnlag av kritikk og endringsforslag som er kommet fram i diskusjonen i partiet rundt det første paroleforslaget, som ble sendt ut til debatt i partiet i fjor høst. (Gjengitt i TF i desember.)

Vårt inntrykk er at det nye forslaget til hovedparoler er blitt godt mottatt, og at det er ei gjengs oppfatning at de nye parolene vil samle atskillig flere folk enn dem som opprinnelig ble foreslått. Vi har dermed fått ett bedre parolegrunnlag å foreslå fronten.

Samtidig er det reist noen innvendinger til de nye parolene, som vi vil benytte anledningen til å kommentere her.

Den første sorten innvendinger gjelder at ingen av hovedparolene retter seg mot krigs- faren, at ingen av hovedparolene omtaler Sovjet og USA som imperialistiske supermakter og at ingen av hovedparolene retter seg mot imperialismen allment.

Den andre sorten innvendinger gjelder at ingen av hovedparolene retter seg uttrykkelig mot DNA-regjeringa og mot DNA/LO-ledelsen.

Vi har i mange år ført kamp for at den nye 1.mai-tradisjonen skal ha front mot sosial- imperialismen og mot DNA/LO-ledelsen. Vi har oppfatta dette som et prinsippsspørsmål. Dette slås fast i desembernummeret av TF: «Vi går mot dem som vil stryke kampen mot sosialimperialismen fra grunnlaget. Vi går mot dem som vil stryke kampen mot DNA/LO- ledelsen og classesamarbeidet fra grunnlaget. Vi viker ikke fra prinsippene våre. Vi godtar ikke en talsmann for sosialimperialismen på talerstolen og heller ingen talsmann for den andre supermakta.» Gir vi nå disse prinsippene på båten?

ER KAMPEN MOT KRIGSFAREN OG KRIGSFORBEREDELSENE STRØKET FRA HOVEDPAROLENE?

Parolene STØTT ERITREAS FRIGJØRINGSKAMP - SOVJET UT AV AFRIKAS HORN og AVVIS SOVJETISK PRESS PÅ SVALBARD OG I BARENTSHAVET er retta mot noen av de viktigste forberedelsene av en ny verdenskrig som pågår internasjonalt og i vår del av verden. Sovjets krigføring på det afrikanske hornet har til hensikt å sikre kontroll over oljeutskipnings- eien fra MidtØsten og sette dem istand til å ta økonomisk strupetak på Europa. Sovjets krig på Afrikas horn er en krig som forbereder en verdens- krig på samme måte som Mussolinis overfall på Etiopia var en krig som forberedte 2. verdenskrig. På samme måte streber Sovjet etter kontroll over nordområdene for å skaffe seg bedre muligheter til å angripe Europa og USA og for å kunne avskjære USA fra Europa i en krig. Dersom Sovjet lykkes i dette, vil det bedre utsiktene deres for å vinne en verdenskrig og dermed bringe krigen nærmere.

Sovjets krig på det afrikanske hornet og deres utpressingspolitikk i nord baner veien for en ny verdenskrig. Det er derfor brennende oppgaver for oss å skape en brei front mot dette. Motstanden mot Sovjet i disse sakene er langt breiere enn oppslutninga om parti- ets hele og fulle syn på sosialimperialismen og krigsfaren og derfor er det også mulig å mobilisere breiere bak disse parolene enn bak ei allmen parole mot supermaktenes krigs- forberedelser. Er det en «prinsippfeil» å ta hensyn til dette? Vi mener heller at de paro- lene som er foreslått foran 1.mai i år er retningsgivende for vårt frontarbeid mot super-

maktenes krigsforberedelser. Det fins ingen lov som tilsier at paroler skal være allmenne. Har vi ikke tidligere stilt kravet »USA ut av Indokina» i forgrunnen 1.mai uten at det har vært uenighet om dette ?

Hvorfor setter ikke parolene »hale på katten» ? Hvorfor kaller ikke parolene USA og Sovjet imperialistiske supermakter ? For å svare med et spørsmål, dersom det er folk som ønsker å gå sammen med oss mot Sovjet i disse sakene, skal vi ikke da gå sammen med dem sjøl om de ikke deler hele partiets syn på sosialimperialismen ? De pro-sovjetiske kreftene i Norge ville være interessert i at vi ikke forente oss med sånne folk. Hvorfor er det ingen av hovedparolene som retter seg mot imperialismen allment ? Fordi kampen mot supermaktene og deres krigsforberedelser og særskilt mot sosialimperialismen nå er langt viktigere.

Dersom vi slutta å kjempe mot supermaktene, den sovjetiske imperialismen og krigsforberedelsene, er vi enig i at dette ville være en grov prinsippfeil og en svært alvorlig feil. Men vi har ikke slutta å kjempe mot dette. Vi vil hevde at de parolene som er foreslått er de som nå svarer best til behova for å bygge en brei front mot supermaktenes krigsforberedelser.

MOT REGJERINGAS KRISEPOLITIKK - NEI TIL LØNSSNEDSLAG !

En del av kritikken mot de nye hovedparolene har vært at de ikke retter seg eksplisitt mot regjeringa. SKAU har drøfta dette og er enig i at det er helt nødvendig nå å ha ei hovedparole som er retta mot regjeringas krisepolitikk. Dette er ei parole som har fått voldsomt økt aktualitet i løpet av begynnelsen av året. I løpet av noen få uker har DNA-regjeringa kasta maska og slått inn på tradisjonell krisepolitikk med masse-arbeidsledighet og flåing av arbeidsfolk. Derfor har SKAU gått inn for å endre parola NEI TIL LØNSSNEDSLAG til MOT REGJERINGAS KRISEPOLITIKK - NEI TIL LØNSSNEDSLAG !

Hvorfor er det ike foreslått noen hovedparole som retter seg uttrykkelig mot DNA/LO-toppen ? Betyr det at DNA/LO-ledelsen ikke står bak den nåværende krisepolitikken ? Sjølsagt ikke. Parola retter seg mot det som er DNA/LO-ledelsens politikk, og vi tror at den parola som nå er foreslått er bedre agitatorisk og vil mobilisere breiere mot denne politikken enn ei allmenn parole mot DNA/LO-ledelsen. Mange sosialdemokratiske arbeidere er forbanna på den politikken regjeringa fører og er mot å gå ned i lønn. Vil det ikke være lettere å mobilisere dem bak ei parole som retter seg nettopp mot dette ? Vi trur det vil vise seg, og også at det vil vise seg at dette ikke vil være til fordel for DNA/LO-ledelsen.

Samtidig er det et faktum at det fins uenighet mellom regjeringa og LO-ledelsen. Dette er til og med kommet fram i den sosialdemokratiske pressa. Sjølsagt er ikke dette noen grunnleggende uenighet, men en uenighet om den taktiske utforminga av krisepolitikken som grunner seg i at LO-ledelsen skjønner at regjeringas opplegg er et alt for lite fikenblad til at det skal kunne skjule deres virkelige hensikter overfor arbeidsfolk. Men at denne uenigheten foreløpig finnes er et faktum. Er det en prinsippfeil å utnytte dette ? Kan ikke dette gjøre det lettere for oss å vinne sosialdemokratiske fagforeningsfolk og fagforeninger bak våre paroler ? Å utnytte motsetninger blant fienden er ingen prinsipp, feil, tvert om er det obligatorisk for oss å gjøre dette.

At disse uenighetene rundt parolegrunnlaget finnes, viser at vi fortsatt treger å diskutere dem innad. Vi vil oppfordre kameratene til å tenke mindre i retning av at »alt må være med» og mer i retning av hva slags front som virkelig kreves ut fra de konkrete, politiske og taktiske forholda og se parolegrunnlaget i lys av dette.

Dersom vi tar dette frontgrunnlaget virkelig alvorlig, må vi også ta alvorlig på å bygge opp en virkelig front med et bredt demokrati på alle plan, der vi lar folk som er uenige med partiet i flere eller mange spørsmål men som er enige i hovedgrunnlaget, slippe til å spille en virkelig rolle.

HVILKEN SIDE STÅR JUGOSLAVIA PÅ I DEN INTERNASJONALE SITUASJONEN?

Etter min mening er det ingen tvil om at Jugoslavia er et kapitalistisk land. I Jugoslavia er arbeidskrafta en vare som selges på markedet. Dette er roten til problemet for over en million jugoslaviske fremmedarbeidere. I Jugoslavia kan imperialistiske selskaper opprette datterselskaper i allianse med den jugoslaviske staten. Ifølge Financial Times skal Honda opprette et slikt firma med det første. Det er bare ett eksempel. Derfor vil det etter min mening være en prinsipiell feil å regne Jugoslavia for et sosialistisk land. For proletariatet i Jugoslavia ville det bety å legge ned klassekampen mot byråkrat-kapitalismen.

Men det finnes også en annen feil som det er mulig å gjøre i vurderinga av Jugoslavia. Det er å utrope Jugoslavia til erkefiende og fornekte grunnlaget for enhet mellom blant annet det sosialistiske Kina og det kapitalistiske Jugoslavia i kampen mot de to supermaktene. I internasjonal målestokk er dette en enda mer alvorlig feil, og den kan gjøre mer skade. Det betyr å forveksle venn med fiende og splitte krefter som forenes. Fra en strategisk synsvinkel er det svært alvorlig å behandle venner som fiender: Det er denne feilen jeg mener de albanske kameratene gjør.

Da de gjenutga Hoxhas tale «Stoda etter Krustsjovs besøk i Jugoslavia» under en ny tittel, nemlig «Krustsjov kneler foran Tito» i samband med Titos Kina-besøk, så må det oppfattes som et klart angrep på Kinas politikk med å vinne Jugoslavia for kampen mot sosialimperialismen. De understreker også gang på gang at titoismen er en «spesielt farlig» utgave av revisjonismen. Polemikken mot titoismen har fått større plass i Hoxhas beretning enn polemikken mot bresjnevismen. Dette er virkelig å stille verden på

hue. Fullstendig paradisk blir det i sånne dokumenter som felleserklæringa mellom KPD(m-l), PCdI(m-l), PCE(m-l) og andre som enda mer ettertrykkelig utroper titoismen som den verste formen for revisjonisme i dag.

Jeg mener at det finnes gode grunner til å regne Jugoslavia til den tredje verden. Jugoslavia fører en relativt uavhengig utenrikspolitikk. Det er et faktum at Sovjet ser Jugoslavia som en torn i sida. Sovjet misliker sterkt at Tito har knust bresjnevistene i Jugoslavia. Det har nylig vært en interessant polemikk mellom det jugoslaviske tidskriftet «Nin» og det tsjekkoslaviske tidskriftet «Trybuna» som viser at Jugoslavia orienterer seg i positiv retning. Husak-tidskriftet kom med krasse angrep på treverdner-teorien og erklærte seg i prinsippet enige i den albanske 7. juli-artikkelen («Revolusjonens teori og praksis»). «Nin» svarte og gikk i rette med «Trybuna» og leverte et forsvar for teorien om tre verdner. For politiske døgenikter av typen Ernst Aust ville dette være et nytt «bevis» på hvor «revisjonistisk» Maos teori er. Men det betyr at ledende krefter i Jugoslavia slutter seg til Maos tese om å rette hovedskytset mot de to supermaktene, at de slutter seg til Kinas strategi om å forene alle som kan forenes mot hegemonisme og supermaktensinnblanding. Dette må vi se som svært positivt.

Det vil ikke være riktig å spre illusjoner om at Jugoslavia er mot sosialimperialismen i ett og alt. De støtta Sovjets intervensjonskrig i Angola. Jugoslavia har til nå gitt klar støtte til den etiopiske fascistjuntaen. Blant annet har Jugoslavia ett tilfelle av kapitaleksport i Etiopia, der de driver en farm som leverer råstoffer til jugoslavisk industri. Vi bør ikke late som om disse trek-

ka ikke eksiterer. Men om vi skal se på hovedtendensen og utviklingsretninga i jugoslavisk utenrikspolitikk, så går den bort fra Sovjet og mer og mer i retning av den tredje verden. Det spørsmålet som stiller seg er hvordan dette skal behandles. Skal en oppmuntre den positive tendensen? Skal en stille seg likegyldig? Skal en i hovedsak konsentrere seg om de negative sidene og rette mye skyts mot dem?

Om en gjør det siste risikerer en at de negative tendensene styrkes, at Jugoslavia drives i armene på Sovjet. Vil en slik «radikal» politikk tjene verdensrevolusjonen? Etter mitt syn, NEI. Sjøl om en kan vite med store ord og stå fram som veldig «revolusjonær», så er konsekvensen av en slik politikk

at en styrker sosialimperialismen og svekker de revolusjonære og anti-imperialistiske kreftene. Kina oppmuntrer den positive tendensen. Dette er riktig og tjener revolusjonen i verden.

I dagens situasjon er dette det viktigste aspektet for å ha en riktig strategi og taktikk overfor Jugoslavia. Vurderinga av de indre klasseforholda i Jugoslavia kommer *sånn sett* i annen rekke. Som jeg sa innledningsvis ser jeg ingen grunn til å omvurdere analysen av Jugoslavia som et kapitalistisk land, sjøl om endringer i den internasjonale situasjonen har gjort at Jugoslavia spiller en annen og mer positiv rolle enn tidligere.

Prillarguri

FÅ MED MANGE PÅ KF'S SOMMERLEIR!

KF's sommerleir ifjor tok opp grunnlaget for kvinne undertrykkinga, og starta en diskusjon om de to linjene i kvinnekampen og de ulike kvinneorganisasjonenes rolle.

En partiavdeling diskuterte i fjor sommerleiren og mobiliseringa nøye og fikk med seg mange. Dette la grunnlaget for at de kom raskt i gang med aktiv kamp, og de mener sjøl at sommerleiren var en av de viktigste grunnene til stor framgang utover høsten. Når dette skrives, er hovedtemaene for leiren/leirene (antall er ikke avgjort) i år ikke bestemt. Jeg kan tenke meg 3 saker som aktuelle:

- Enhetsarbeid, oppsummering av erfaringene fra 8.mars med samarbeid og brei organisering - hva er vi enige om? hva skiller?
- Hva slags organisasjon skal KF være? - om videre utbygging av KF.
- Utvikling av kvinnekampen - strategi og taktikk for bestemte kampområder, f.eks. porno (ev. daghjem, abort.)

Det er mange saker - vi må finne ut hva vi mener det er viktigst å konsentrere seg om. Jeg oppfordrer kamerater

til å sende inn sine synspunkter og til å reise diskusjon blant medlemmer i fronten og andre raskt slik at ledelsen i fronten har flest mulig erfaringer å ta utgangspunkt i.

Et viktig spørsmål i fjor var hva slags leir KF-leiren skal være. Vi lå ved siden av RF-leiren, og det var tendens til å kopiere det vi så / hørte derfra. En del på leiren hadde også erfaring fra RF-leire tidligere.

Det var også feil i form av for stramt program og for mye press i retning av at alt måtte foregå kollektivt - det var ikke skikkelig akseptert at folk skulle ha ferie. Fronten må diskutere hvordan leiren skal drives utfra at vi ønsker å få med mange som har lite politisk erfaring, men som er interessert i kvinnekamp og en fin ferieuke i trivelig miljø. Ifjor var det få som ikke var med i KF. I år har KF mange nye medlemmer og gjennom 8.mars-arbeidet har vi kommet i kontakt med mange nye jenter - også fra de andre kvinneorganisasjonene som sikkert kan ha lyst til å bli med. Sørg for at kritikk og ideer blir sendt inn til KF sentralt.

EVA.

UNGDOMSKAMPANJA

INTERVJU MED KAMERAT I NKS

Det kommunistiske studentforbundet er ein viktig del av kommunistrørsla i Noreg. Heile partiet bør kjenne ansvar for det kommunistiske arbeidet blant ungdom under utdanning. Vi veit at desse i dag blir møtt av sterke politiske og økonomiske åtak frå staten, vi veit at revisjonistisk politikk har fått eit visst fotfeste der. Samstundes veit vi at fleirtalet må vinnast mot imperialismen og for sosialismen, den progressive rolle den studerande ungdommen har spela er døme på at dette er rett og mogeleg.

Vi har bedt Kari — partikamerat som jobbar i NKS på eit institutt på ein større lærestad — fortelje om den politiske utviklinga i NKS.

Kari: Vi har som politisk målsetting å utvikle ein revolusjonær heilskapt og allsidig studentpolitikk, vi skal få store studentmassar ut i kamp og vi skal styrke og utbygge NKS.

Situasjonen hos oss illustrerer kor vi har nådd i å utvikle politikk. Vi har godt grep om kva som skjer lokalt, der har kommunistane leiinga. Dette er nytt, for i lang tid har det ikkje vore slik. I dag har vi hos oss full oppslutning om å få vekk ein deleksamen og vi kjempar mot innføringa av ei ny og verre studieordning for delar av faget.

Veikskap har vi fordi vi gjer altfor lite politiske analyser og studiar, slik at vi ikkje maktar å finne dei kommunistiske svara, med andre ord fare for praktisisme.

Med fagkritikk har vi positive røynsler, vi har to slike seminar leia av kommunistar og vi har ein debatt i det

lokale fagbladet om materialisme og idealisme i faget. Dette har vekt stor interesse og vi har mange uavhengige aktivt med.

Dette er viktig fordi revisjonistane har fått framstå som marxistar i lang tid med sin falske marxisme. Dette har ført til at nokre har vorte likesæle til marxismen, men viktigst at det har styrka revisjonistane, fordi dei har makta å dels konsolidere teoretisk interesserte studentar på denne falske marxismen. Stoda er framleis slik at kommunistar er usikre på teoretiske spørsmål i faget og vågar ikkje å gå til kamp mot reaksjonær ideologi. Dette har mykje å seie for tilliten ållment til kommunistane fordi studentar er naturleg nok opptatt av teori storparten av tida. Eg spurde til dømes ein progressiv student om han ville melde seg inn i NKS. Nei, han ville ikkje fly slik. Han gjekk på eit seminar. NKS'arane stikk innom, men blir vekk. Når læraren seier noko reaksjonært er ingen kommunist der. Da måtte han freiste sjøl — då skulle kommunistane vore der.

Eg meiner at faget og den ideologiske kampen blir diskutert internt i NKS og at partiet må hjelpe til med dette.

— *Kvifor er dette viktig?*

Kari: Vi har nådd for kort i interessekampen utover det lokale slik eg nemnde før, og vi har nådd for kort i dei store ållmenne konfrontasjonane. Når eg nemner fagkritikken er det fordi dette syner eit avvik i synet på studentar, eit økonomistisk avvik. Studentar er på

Studentane er ein kraft og har stolte tradisjonar frå den anti-imperialistiske kampen og kampen for å stø streikande arbeidadar m.a.

Iræstaden for å lære seg teori. Ein stor del av dagen er teori. Dette kan vi ikkje sjå bort frå. Gjer vi det godtek vi spreinga av borgarleg ideologi som jo er universitetet sin oppgåve. Difor meiner eg at ikkje å ta opp den teoretiske kampen er borgfred og klasse-samarbeid. For det andre er det å isolere seg frå studentmassane fordi ein neglisjerer ein stor del av deira kvar-dag og problem. Det er tufta på eit syn som nektar for kva som er det sær-skilte med studentane sin situasjon.

— Du seier at utover ein framgang i den lokale kampen er det mindre å syne til med omsyn til å utvikle den all-menne politiske lina og store konfrontasjonar, kan du konkretisere dette?

Kari: Vi skal ha ein heilskapt og all-sidig politikk, slik er det ikkje. Eg kan nemne: Vi har ikkje noko anti-imperia-listisk arbeid, vi har ikkje nokon poli-

tisk kamp mot revisjonismen med om-syn til imperialismen, teorien om tre verder, verdskrig eller Sovjet. Vi har nedlagt streikestøttearbeidet. Det seier seg sjøl at her står store oppgaver.

— Streikestøttearbeidet var eit flaggskip for kort tid tilbake, korleis heng dette ihop?

Kari: Vi kan lære mykje av dette dø-met. Streikestøtta var ei stor rørsle med kommunistane i brodden, vi vann framgang på dette fordi vi avslørte revisjonistar og all reaksjon. Eg kan nemne at vi hadde 2 000 på fast liste un-der Jøtul-streiken. For det fyrste er dette eit teikn på det svake politiske medvetet hos oss her med omsyn til sy-net på oss sjølve — studentane. Vi har sett ei svinging frå eit avvik til eit an-na. Då NKS var stifta var interesse-kampen og studentsakene alt. Streike-støtta kom med eit nytt avvik der stu-dentar og NKS berre var støttetroppar

UNGDOMSKAMPANJA

for arbeidsfolk. I dag kan vi skimte at studentsakene er på nytt sett opp mot dette — vi har pendla til eit nytt vrengebilete av ei korrekt line. Dette syner at vi har svakt grep om hovudlina for kommunistisk arbeid blant studentar, og det har gleda fiendane våre altfor lenge. For det andre vil eg nemne metodane i streikestøtpearbeidet. Dei store resultatata kom sjølsagt fordi støtta var stor, men arbeidet var jamt over beinfling og kommandering. Vi gjorde lite for å lære desse to tusen kommunisme. Lite vart varig, og det vart ingen marxistisk skule for massane. Vi fekk ein tillit som vi skusla bort fordi vi ikkje hadde politisk perspektiv. Når dette er sagt må vi likevel hugse på at dette var det viktigaste slaget for å få massane til å ta stilling mellom oss og revisjonistane. Dessuten styrka vi gjennom dette arbeidet einskapen mellom studentar og arbeidsfolk, og vi synte at studentar kan spele ei positiv rolle i klassekampen.

Studentane kan spela ei positiv rolle i klassekampen.

— *Du nemnde kampen for å spreie teorien om tre verder og revisjonistane. Kan du gå nærare inn på dette?*

Kari: Revisjonistane sprer møkk om dette. Dei store studentavisene har mykje demagogi og lygner av typen: AKP står saman med borgarskapet, AKP stør NATO, AKP stør Kåre Kristiansen osv. Dei spreier mistillit til Kina. Motseiinga mellom APA og KKP vert nytta til å splitre osv. Massane er sjølsagt usikre på desse spørsmåla. Dei trur ikkje på alt dette, men dei vert tvilande. Dette fordi vi ikkje går offensivt til verks. Dette er i stort monn partiet sitt ansvar, og mangel på kamp har passivisert NKS. At det har skapt tvil hos kommunistane syner at revisjonistane i eit monn lukkast i kampanjen.

— *Har revisjonistane konsolidert folk mot KKP og kommunistane?*

Kari: I eit monn ja — fordi massane lurar på: Stør Kina Pinochet? Har Kina gitt opp klassekampen i verda? Er Kina betre og annleis enn Sovjet? Utan å slå tilbake angrep på så viktige områder kan vi ikkje vinne framgang av betydning for kommunismen og NKS. Vi treng hjelp i dette, særleg i å vinne offensiven gjennom å konfrontere massane med den kommunistiske politikken mot revisjonistane sin pro-imperialisme. Vi treng hjelp for å ruste kaderen i NKS til å våge slike kampar i stor stil. I dag er vi ikkje i stand til grundig og tolmogdig å forklare og legge fram politikken for massane.

— *Du har sagt at de ikkje har makta målet å reise store studentmassar til kamp. Kva er oppnådd?*

Kari: Vi er komme for kort på dei store felles kampsakene. Om vi ser på kampen mot disiplinærlova og dei økonomiske innstramningstiltaka ser vi dette, sjøl om eg veit at stoda er ulik frå lærestad til lærestad, og også frå institutt

til institutt. Motstanden i massane er stor, men det er for få aktivistar, for svake aksjonar.

— *Kva er grunnen til det?*

Kari: NKS har undervurdert denne kampen ved ikkje å ta initiativ. Her finn vi grunnen til at det til dømes er stor skilnad mellom Oslo og Bergen på kampene sist veke. NKS har undervurdert kampen — faktisk vakla på om den var mogleg og blitt eit haleheng — dels ved å i tillegg låse seg fast i dei lokale sakene.

— *Er NKS for lite orientert, NKS er blitt skulda om å bli tatt på senga?*

Kari: NKS veit for lite — NKS ligg ikkje føre i politikken og analysen. Eg meiner dette gjeld heile utdanningspolitikken. Dette står skarpt i strid med kva var tilfelle til dømes i lånekassekampen i 1970. Den gangen vann kommunistane initiativet fordi dei hadde intense studiar og analysar av politikken og for sjølve kampen. Parolane vi stilte makta å utvikle motstanden i studentmassane. I dag manglar vi dette, så vert vi isolerte og haleheng fordi vi i grunnlaget er sekteriske i høve til situasjonen for studentmassane.

— *Kva er grunnlaget for dette etter ditt syn?*

Kari: Eg meiner at dette heng saman med eit avvik eg har nemnt før, eit grunnleggande avvik som seier at studentkamp ikkje er noko å ta opp for kommunistar. Ein tendens til at NKS har slutta å interessere seg for slike saker. Dette er ein tendens i NKS og partiet som vi må slåst kraftig mot.

— *Korleis vil du vurdere den interne situasjonen i NKS?*

Kari: Eg vil då nemne ting som det er viktig å rette på: Det er eit faktum at medlemmer ikkje syner at dei lærer nok politikk i NKS. Dei får for lite hjelp til studier, dei får ikkje løyst politiske motseiingar dei har. Dette fører til det

eg har nemnt før: Dei blir redde for å ta opp kampen blant massane. Vi har ikkje vunne stor framgang for kritikk og sjølvkritikk. Vi får kritikk om at laga ikkje er kollektive.

— *Korleis maktar ein å gi folk oppgaver?*

Kari: Her vil eg nemne at arbeidsdelinga er tilfeldig, kameratar driv på ei mengde ulike avsnitt som ein ikkje maktar å dra i hop, dette er grunnlag for at ein ikkje maktar å fungere som eit kollektiv. Eg vil nemne kva som ofte skjer når nye kameratar får oppgaver. Vi fekk to nye jenter som medlemmer etter og gjennom 8. marsarbeidet. Dei var naturleg nok interesserte i kvinnearbeid, men laget hadde udekkka «høl» i arbeidet, og dei vart putta dit. Sjølsagt må eit lag prioritere og kanskje gå mot einskildinteresser, men når dette vert regelen så bryt ein i røynda eit band til massane fordi ein dreg kameratane ut or miljøet sitt, ein bryt grunnlaget for å utvikle desse jentene og ein set kameratar inn på felt dei korkje kjenner eller ofte er ute av stand til å arbeide politisk på fordi ein kastar vrak på den røynsla dei hadde. Oftast får kaderen store problem fordi han mistar massebasisen sin og ikkje har politisk røynsle på det tildelte avsnittet. Resultatet vert deretter. Særskilt gjeld dette nye medlemmer, men vi finn liknande byråkratisk arbeidsdeling elles og. Vi har døme på eldre medlemmer og gjerne frustrerte medlemmer. Naturleg nok er dei opptekne av faget, studiet og eksamen. Dei må gjerne tenkje på studiet. Men det å vere opptatt av faget vert sett på som negativt. I staden for å ta det som utgangspunkt for politiske oppgaver i faget, får kameratane noko heilt anna. Resultat er utskliing.

— *Er det slik at NKS er isolert fordi de flyr på møte?*

Kari: NKS flyr ikkje på så mange mø-

UNGDOMSKAMPANJA

te, der har vi hatt ei betring, men vi må sjå på om møta er retta inn på oppgåvene og problema. Dette er vårt problem lokalt og ikkje det at vi ikkje kjem ut til massane. Vi har døme på at undersøking av kva problem som fanst i laget har synt at spørsmål som ut frå leiinga sitt syn var perifer, tvert imot var sentrale for å konsolidere laget. Slikt må vi vere merksame på, samstundes som vi må sikre diskusjon på dei sentrale sakene. Eg kan nemne at innstrammingstiltaka frå staten ikkje er diskuterte i NKS. Sjølsagt har det mykje å seie for korleis ein då er rusta til å organisere kampen og mobilisere støtte.

Eg vil nemne eit døme frå eit anna institutt der laget sto svært svakt. Dei greip fatt i ei sak lokalt, undersøkte og diskuterte med studentane. Dei samanfatta dette, diskuterte det internt og forma eit utkast til eit eksternt hefte med ei kommunistisk line på saka. Diskuterte dette igjen med massane og sendte det ut. Heftet blei rivi vekk, kampen fekk stor oppslutning og kommunistane fekk leiinga. Dette galdt ei lokal sak, men det synte seg at når kampen mot innstrammingstiltaka kom, hadde kommunistane vunne tillit, og dei fekk stor oppslutning om parolane sine då og.

— *Du har fleire gonger nemnt at partiet må hjelpe til. Korleis har de makta å leie NKS?*

Kari: Vi har hatt mange feil. Eg trur vi har lite forstått den særskilte situasjonen for studentane og ungdomen. Eg vil nemne eit eksempel frå førre året. I februar hadde forbundet sett i gang arbeid med eit stort seminar om lokale saker på instituttet. Dei laga skriftleg materiale — hadde sett av fleire dagar til massediskusjonar. Dei hadde fått med aktivistar i arbeidet. Dei hadde vunne oppslutning. Partiet såg på dette som eit feilaktig tiltak.

Det var noko dritt sjøl om partiet ikkje direkte sette seg imot tiltaket. Partiet såg på dette som ein uting som kom i vegen for 1. mai-arbeidet. Partiet kravde at det vart ordna med ein 1. mai-appell — det var alt.

Vidare må det nemnast tendensar frå partikameratar til å klage, svartmale og sparke nedover — moralisering over NKS-kameratane.

— *Kva har dette ført til i NKS i synet på seg sjøl og på partiet?*

Kari: Vi har sett tendensar til å sjå på seg sjøl som andrerangs og vaklande. Framfor landsmøtet fanst det ein tendens som meinte at NKS burde nedleggast fordi dei i all si vakling ikkje makta å styre seg sjølv i eige forbund. Kanskje og fordi ein meinte at studentar ikkje hadde noko å kjempe for. Men NKS har stor lojalitet til AKP, sjølv om vi kjenner døme på gnissing i høve til partikameratar på staden.

— *Meiner du at det finst feilaktige syn på studentar og studentforbundet i partiet?*

Kari: Ja, det meiner eg at det finst. Eg har nemnt at partikameratar ikkje har skjøna verdet av å vinne oppslutning blant studentar og intellektuelle. Desse bør lese Mao og Lenin og dei bør tenke seg sosialismen i Noreg med berre reaksjonære intellektuelle. Dei bør tenka over rolla som ungdom under utdanning spelar i dag i kampen mot imperialismen rundt i verda. Både der og i klassekampen elles spelar desse massane ei viktig rolle både som gnist og som kraft. Det finst ein understrøm som hevdar at desse gruppene berre er vaklande. Å overdrive og berre sjå på desse negative sidene blir argument for ikkje å jobbe blant studentane. Dette skadar arbeidet i dag. Vi skal hugse på at dette markerer ei viss oppslutning om revisjonistane si parole: Studentane bør slutte å vere studentar. Dette er eit knefall for eit

omfattande revisjonistisk angrep og har stått i strid til framgangen i å styrke banda mellom studentar og arbeidsfolk. Kameratane i NKS har teke dette alvorleg og kjent seg andrerangs og undervurdert kampen for eigne krav. Døme på dette er vakling på kva studentar som studentar har i eit 1. mai-tog å gjere. Mange går ikkje fordi dei ikkje trur dei har noko der å gjere, andre går i alle andre seksjonar enn studentseksjonen.

Her er tendensar til kapitulasjon overfor revisjonistane som har kunna glede borgarskapet. Sjøl om NKS og AKP har hatt ei riktig linje på desse spørsmåla, har denne innflytelsen svekka arbeidet og kampen.

— *Korleis vil du avslutte om situasjonen og perspektiva?*

Kari: Mi meining er at NKS treng mye hjelp og konkret hjelp frå partiet. Situasjonen er langt frå svart, men likevel på mange vis åpen. Vi har mange positive tendensar som eg har nemnt, men det finst og faretruande signal. Positivt: Avsondringa frå mas-sane og sekterismen er i ferd med å snu seg. Kommanderingspolitikk og undervurdering av studentanes særskilte situasjon er i endring.

Men NKS sin innsats i breidda er for liten og vi er for svake. NKS markerer seg for dårlig.

Til partiavdelingar som har direkte ansvar for NKS vil eg seie at det er viktig å hjelpe NKS konkret med initiativ og iverksetting av aksjonar. Konkret vegledning som ikkje set NKS si eiga leiing til side. Vidare treng NKS hjelp til å gjennomføre ei skikkeleg arbeidsdeling internt. Partiet må vere nøye med å føre kritikk og sjølvkritikk og styrke dette også i NKS. Partikameratane må skape tillit gjennom eige eksempel. Sist og ikkje minst må vi skape sjøltillit blant ungdomskaderen, fostre dei til å våge å kjempe.

Men ansvaret ligg sjølsagt ikkje berre på desse delane av partiet. Desse understraumane som eg har nemnt finst i partiet, er etter mi meining uttrykk for at det finst ei motseiing i partiet med omsyn til utviklinga av studentforbundet og det kommunistiske arbeidet blant studentane. Dette svekker kampen, og eg trur at partikameratar ikkje alltid skjønar dette. Eg trur at mange meiner at det ikkje angår dei. Her tenkjer eg ikkje berre på sjølsagte ting som at vi må renske ut dei direkte feile syna eg har nemnt. Eg vil spørje: Kva gjer kameratane på arbeidsplassane når Arbeiderbladet skriv at studentane må tole sin del av krisepolitikken og studentaksjonane blir forvrengte? Handlar vi slik det krevst når ei gruppe som aksjonerer

Det må verta reist ein masserørsle på universiteta og lærestadene mot instrammingspolitikken til staten.

UNGDOMSKAMPANJA

innafor ein felles front vert angripen?

Vidare meiner eg at det finst ein tendens til svartmåling av NKS. NKS har feil, og eg har peika på nokre. Men situasjonen er ikkje berre svart. Vidare meiner eg det finst ein tendens til å moralisere over kommuniststudentane. Dette svekker kaderen i NKS. Eg vil hevde at det er ei historie i desse politiske avvika som ligg til grunn for vanskane. Det finst tendensar til å seie: Sjå på lånekasseaksjonane i 1970, då fanst det kommuniststudentar då. Jau, dette er rett nok, men har desse kameratane studert det politiske materialet for den kommu-

nistiske lina frå den tida? Eg trur at der finn vi grunnleggande feil i lina som har svekka grunnlaget vårt til no. At ein allerede der kan sjå grunnlag for den vaklinga eg har nemnt. Dette dreg eg fram fordi moralisering og tendensar til å gjere NKS til syndebukk er skadeleg. Dessutan tar eg dette som eit uttrykk for at partikameratane veit lite om den særskilte stoda på lærestadene og om studentane sin situasjon i det heile. AKP fungerer som eit eksempel for NKS og er ein garanti for at vi lukkast, difor må tendensar til slagg bort.

VIKTIGE OPPGAVER I STUDENTKAMPEN

Vi trykker her et utdrag fra et viktig vedtak i NKS' ledelse som peker på en del viktige kampooppgaver innafor den politiske planen som vi trykte i forrige nummer av TF. Det er viktig at kamerater som arbeider i tilknytning til lærestedene setter seg inn i og bidrar til diskusjonen av de politiske linjene innafor de feltene som blir tatt opp her. Det er større positive muligheter blant studentene enn det har vært på flere år. Derfor er den politiske linja av avgjørende betydning. Det er også viktig at den politiske linja utformes i massekampen og at vi i tråd med NKS-vedtaket finner former og arbeidsmåter som knytter oss mer direkte til massene og som åpner bredden i den politiske kampen. (Et godt eksempel på å utvide bredden er punktene om fagkritikken. Satt ut i livet på en fantasifull måte kan de raskt føre til at ml-bevegelsens politiske autoritet blant studentene øker.)

I den kommende periode skal NKS prioritere å utvikle linjer og kamper på følgende områder:

1. Utdanningspolitikk.
2. Internasjonal politikk.
3. Fagkritikk.

På utdanningspolitikken er det følgende områder vi må utvikle helhetlige linjer på:

- a) Økonomiske kamper. Særlig rentehevinga, nedkortninga av tilbakebetalings-tiden og husleieøkning på student byene.
- b) Eksamen/karakterer/pensumendringer.
- c) Rasjonaliseringa. Særlig en analyse av statens planer (Cand.mag/ Grad kom. Serek, gjennomføringa av stortingsmelding nr. 13 og 17, samt Ottosen-komiteen om igjen).
- d) Den demokratiske kampen. Særlig valgordninga og disiplinærtiltaka på alle skoleslaga.

Metodene vi må bruke for å utvikle linjene er.

1. Undersøkelser i massene, studier og sammenfatning av de kampene som pågår.
2. Studier og analyser av statens innstillinger, vedtak m.m. i tillegg revisjonistenes materiale.
3. Studier av klassikerne og partimateriale.
4. Sette igang diskusjoner internt i 4.mai.
5. Utarbeide korte hefter på hvert av områdene etter hvert som vi har en analyse klar.
6. Trekke igang ekstern diskusjon i Materialisten om den helhetlige linja.
7. Planlegge konkret eksterne diskusjonsmøter.
8. Ta sikte på å sammenfatte arbeidet til et helhetlig hefte til sommeren.

De områdene vi må prioritere på den internasjonale politikken er:

1. Kampen om 3. verden-teorien.
2. Støttearbeidet/ propagaendaen for PAC og for Eritrea.

Metodene vi må bruke for å styrke dette arbeidet er:

1. Studier av virkeligheten, særlig av 3.verden. og studier av teorien.
2. Skjerpa kamp mot revisjonistene på 3.verden-teorien som massene er spesielt opptatt av, feks. Er AKP(ml) for Nato ?
3. Utvile skriftelige polemikker og propagaendaen særli på veggaviser, gjennom

grundig skoloring og mobilisering av en liten gruppe kader som har det som hovedoppgave. Utvikle nye former (bruke avisklipp fra alle borgerlige aviser med kommentarer o.l.).

4. Styrke solidaritetsarbeidet med PAC og Eritrea, bruke Count Pieteron og Eritreerne mer aktivt.

I utviklinga av fagkritikken er det særlig viktig å utvikle kommunistenes sjølstendige linje.

Metoder som bør brukes her er:

1. Åpne møter på viktige områder i faget som massene er opptatt av, med innledere fra oss, parti eller uavhengige progressive.
2. Spesialseminarer som vi leder.
3. Kollektiv forberedelse til vanlige seminarer for å styrke kampen / ta reaksjonære lærere.
4. Utvikle eget skriftlig materiale.

PRIORITERTE OPPGAVER INTERNT

Vi bør jobbe for å utvikle politikken særlig i:

1. Veiledning for studier i tilknytning til den lokale kampen.
2. Styrke kampen mot det byråkratiske avviket.

I forhold til studieveiledninga bør vi jobbe for å diskutere enkelte lag, dernest gjøre grundige undersøkelser om hvilke problemer og kamper mange av laga står oppe i. Utarbeide ideer til studiemateriale ut fra dette som må gis særskilt ut fra de lokale forholda, samt et skriv om hvordan studiene bør anvendes.

I kampen mot det byråkratiske avviket er det nå særlig viktig.

1. Styrke kritikk/ sjølkritikk av ledende organers byråkratiske feil.4.mai og lokale internaviser viktigste fora.
2. Gi veiledning for å styrke kameratskapet og det kollektive livet i laga, særlig gjennom å propagandere framskredne eksempler og sammenfatte erfaring fra disse.
3. Styrke politiske diskusjoner i laga bl.a. ved å propagandere for de gode erfaringene med korte studie/ diskusjonspunkter om emner medlemmene er særkilt opptatt av/har problemer med.

VEKK MED KARAKTERERER OG EKSAMEN

Partiet og RU har stilt denne helt korrekte parola som den viktigste for skolekampen i dag. RU har utgitt et hefte i serien Hva vil Rød Ungdom som tar opp dette på en grundig og forståelig måte. Dette er bra. Det som ikke er bra er at vi som for et år siden sto for den stikk motsatte linja har nedlagt kampen og gjemt oss. Det kan bare føre til at vi blir ute av stand til å kjempe for partiets linje og ikke bridrar til å gjøre linja enda bedre og kampen skarpere.

Med mitt utgangspunkt skal jeg være forsiktig med å komme med skråsikre påstander i saken. Jeg har vært en lokal drivkraft for den gærne linja og er selv lærer i ungdomsskolen. Når jeg nå reiser diskusjon om parola og heftet er det for: 1) å bli korrigerert, 2) å bidra til en skarpere analyse.

Det ville vært utrolig om alle vi som i årevis aktivt bekjempa den riktige linja med ett skulle skjønne alt. Derfor dette innlegget som en kraftig sjølkritikk, mest for at jeg ikke tok opp diskusjonen med en gang den riktige parola blei stilt.

HVA GJORDE JEG FEIL?

For det første sto jeg for linja «vi kan få noe verre isteden». Min variant var «jeg er mot karakterer, men når DNA nedsetter et utvalg (evalueringsutvalget) for å fjerne karakterene er det fordi systemet ikke er egna for monopolkapitalen i dag. De planlegger noe verre isteden». Selvfølgelig gjør DNA det,

å si noe annet ville være å skape illusjoner om borgerskapets viktigste parti. Men jeg trakk gærn konklusjon: behold karakterene.

For det andre, og det var verre, så jeg ensidig på karakterenes virkning. Jeg så dem ensidig som et utvelgingsmiddel kapitalen bruker til å sortere arbeidskrafta si. Jeg var klar over at karakterer fungerte undertrykkende og splittende i skolen, men tilla det liten vekt. Jeg tok dermed ikke massens standpunkt i deres kamp mot en undertrykking som for mange pågår gjennom store deler av deres liv. Jeg så ikke at arbeiderklassens unger blei fratatt sjøltilliten ved karaktersystemet og at dette fungerte langt mer «utvelgende» enn selve eksamensresultatet. Derfor diskuterte jeg mest evalueringskomiteens motiver og lot elevene greie seg med å avvente revolusjonen. (På den måten kommer det sjølsagt ingen revolusjon.)

Så over til RU-heftet. Heftet er bra. Kritikken mot den gærne linja er framført på en forståelig måte. Utgangspunktet er i hovedsak riktig. Karakte-

renes virkning og oppgave i skolen er korrekt slått fast og understreka. Spesielt likte jeg det freske og fantasirike kapitlet «Fjern karakterene – reis aksjoner!»

Men jeg tror heftet har svakheter og kan gjøres bedre:

1) Unge Høyre, AUF og Sosialistisk Ungdom får sine pass grundig påskrevet, men hva med DNA/staten. Det eneste som står om dette *konkret i dag* er under avsnittet «Hva står AUF for»: «De har ikke kritisert DNA for den elevfiendtlige skolepolitikken. Når AUF sier de er imot karakterer, er dette et forsøk på å få elevene til å tro at DNA vil fjerne dem med tida, ...»

Jeg savner en behandling av DNAs *taktiske* linje på dette spørsmålet i dag og en vurdering av evalueringsutvalgets første innstilling (den neste kommer snart).

2) Heftet tar nesten alle sine eksempler fra gymnaset. Ungdomsskolen er nevnt i forbindelse med mønsterplanen en gang. De særegenhetene som skiller ungdomsskolens karakter-system fra gymnaset bør kort behandles for seg.

Klassetrinnene 1–6 er ikke nevnt. Har er det ikke karakterer men «vurderinger». Er de så uskyldige som de har vært framstilt, og hvordan vil de bli brukt på ungdomstrinnet hvis det er alternativet til karakterer.

3) Heftet retter angrep mot uforberedte prøver med rette. Men jeg kan ikke se at forberedte prøver er behandla. Det er vel en skjønning å tro/si at de ikke fremmer puggstilen? Les (dvs. pugg) derfra til dit og glem det når du har svart.

Jeg har store problemer med følgende setning (s. 2): «Karaktersystemet er den grunnleggende årsaken til misforholdene på skolen».

For det første står dette i innledningen, like etter et Leninsitat som sier noe

annet, nemlig at det grunnleggende er at «Hele den gamle skole var fullstendig gjennomsyra av klasseånd og ga naturligvis bare kunnskap til borgerskapets barn». Med ordet grunnleggende ser det ut til at heftet mener dette er den grunnleggende årsaken til alle misforhold i skolen under *kapitalismens hele epoke*. Dette kunne ses som en slurvete utelatelse men er gjentatt på side 12 (under avsnittet om Unge Høyre): «Deres svar på elevenes problemer er et forsøk på å føre oppmerksomheten bort fra det grunnleggende til *alle* problemer i skolen, nemlig karakterene».

Skolen er borgerskapets skole. Dette vil jeg påta er den grunnleggende årsaken til misforholdene på skolen.

For det andre er vel innholdet i setninga ikke helt korrekt. Reaksjonære lærebøker er et misforhold på skolen som ikke har sin årsak i karaktersystemet. Hva med lang skolevei? Det heftet forhåpentligvis mener står i setningen foran: «Karakterer og eksamen er en del av skolesystemet, og det er her borgerskapet undertrykker ungdommen hardest».

For det tredje skaper setningen illusjoner om virkningen av å fjerne karakterene. Ifølge den vil alle nåværende misforhold oppheves ved oppheving av karaktersystemet, selv om det skjer under kapitalismen. Det betyr vel også så vidt jeg skjønner at undertrykkinga i barneskolen (1–6) er trylla vekk.

Med dette forsøket på å presisere hvor jeg står oppfordrer jeg kameratene til å fyre løs.

Ungdomsskolelærer

UNGDOMSKAMPANJA

SKAL STOFFBRUKERE SLIPPE INN I RØD UNGDOM?

Ungdommen vi har kontakt med, bruker alle stoff, sjøl de mest framskredne og aktive. En av dem vi hadde tenkt å rekruttere umiddelbart, kom og fortalte at hu hadde gått i hasj-rus den siste uka. Det å ta inn disse folka ville være å bryte Rød Ungdoms vedtekter som klart går imot å ta inn stoffbrukere. Likevel var det en representant for distriktsstyret som mente at vi ikke skulle ta opp det med stoff med det første, men at vi skulle få inn så mange som mulig f.eks. ved å få dem til å melde seg inn på et møte. Ideen var at vi skulle løse problemet med stoffbruk innafor Rød Ungdom. Vi tvilte litt, men var ikke uenige. Vi har diskutert dette seinere og mener representanten for DS tok feil. Tenk hva som ville skjedd om vi hadde fått inn de mest framskredne ungdommene, før dem slutta med stoff. Dem ville raskt blitt de mest framskredne i Rød Ung-

dom og dominert laget fullstendig, vi ville åpna organisasjonen for politiksaksjoner og rørete politiske linjer. Vi mener også at DS representanten sto for ei opportunistisk linje i kampen mot stoffbruk. Vi mener at det er viktig at Rød Ungdom går hardt ut mot både narkotika-selgere og mot bruk av stoffer. Det er også ei linje for å bygge ut Rød Ungdom for enhver pris. Sjøl har vi stått for denne linja, vi har ennå ikke sagt et kløyva ord mot stoffbruk!

Stoffbruk er et stort problem, når det går rykter om at det kommer stoff til distriktet, er det ingen som kommer på møte samme hvor mye de har lovt å komme.

Folk som blir medlemmer av Rød Ungdom må innse at stoffbruk er imot ungdommens interesser og at en sjøl må slutte med det.

Jonny.

ROCKEDEBATTEN: SJØL- KRITIKK FRÅ KARK

I des. 77 hadde Arve ein kommentar til musikkdiskusjonen som har gått sidan sommaren 1976. Eg vil svara på innlegget frå Arve, samstundes som eg nyttar høvet til å koma med nokre oppsummerande og sjølvkritiske kommentarar til denne diskusjonen.

VIKTIG DISKUSJON HEMMA AV SKYTTARGRAVSKRIG

Vi har dels mangla, og dels hatt motstridande liner på slike spørsmål som vurderinga av rocken (og folkemusikken) T.d. har det i periodar vore slik at parolar om «Rock er rød» har dominerert. Vidare var det sommaren 1975 ein skarp debatt i Klassekampen der synspunkt som at «rock er ei musikalsk form utan særskilt innhald» vart avviste.

Men motseiingane har aldri vorte løyste, og etter eit intervju i Klassekampen nr. 38-1976 fekk diskusjonen ny fart. Men denne diskusjonen har etter kvart vorte prega av ein viss tendens til å føre skyttargravskrig mellom to antagonistiske læger: Folkemusikkvener imot rockefolk.

Som eit døme kan vi peike på korleis kritikken av rocken utvikla seg. I det første intervjuet vart det heilt riktig oppsummert at rocken ikkje kan verden den retninga vi i hovudsak skal byggja ein revolusjonær musikkultur på her til lands. Likeins vart det heilt riktig peika på at rocken var ein viktig lekk i den kulturelle aggresjonen som USA-imperialismen driv verda rundt.

Men etter kvart som tilhengjarane tok rocken i forsvar, dreiv denne debatten ein del bort frå dette utgangspunktet og endte opp i ein meir prinsipiell diskusjon for/imot rock. Det vil seia at spørsmålet om *forbod* mot rock innan den revolusjonære rørsle i *praksis* vart eit stridsemne. Arve skriv at han sit att med inntrykk av at «rocken er reaksjonær og skal bekjempes». Dette stemmer for så vidt dårleg med det eg skreiv i Klassekampen 20.7.76: «Eg må minne om at utgangspunktet for denne musikkdiskusjonen i Klassekampen *ikkje* er om det i dag skal vera tabu for kommunistar å spele eller lya til rock».

Noen overskrifter fra »Rocke«-debatten.

Men samstundes har også eg vore med på å utvikle skyttargravsdiskusjonen. T.d. skriv eg i same innlegg i Klassekampen «Tvert om er eg *prinsipielt* imot denne stilen» (rock). Dette slår i stor grad beina under det første sitatet, og eg tykkjer ikkje det er rart at Arve sit att med det inntrykket han gjer.

SAMANBLANDING AV PRINSIPIELL ANALYSE OG TAKTIKK

Dersom vi ikkje har ein prinsipiell og politisk analyse av den dekadente imperialistiske kulturen, vil vi fort havne i same bås som alle dei revisjonistane som *dyrkar* denne kulturen. Dette spørsmålet har vore ein viktig del av «rockedebatten». Difor er eg berre delvis samd med Arve når han skriv at debatten «er på avveier». Avsløring av imperialismen sin falske «internasjonalisme» — den såkalle kosmopolitismen — er ein viktig diskusjon som det er naudsynt å føra vidare for å kunne dra skilleliner mellom revolusjon og kontrarevolusjon på kulturen sitt område. Dette er også ein viktig del av po-

UNGDOMSKAMPANJA

litikken vår på det nasjonale området.

Men fleire kameratar, og ikkje minst eg, har gjort feil i denne diskusjonen når vi ikkje samstundes har reist spørsmålet om vår praktiske politikk og taktikk i dag som eit særskilt emne for diskusjonen. Dette har ført til at ein prinsipiell analyse på den eine sida og taktikk på der andre har vorte sausa i hop til eitt spørsmål. Dette har ført debatten ein del på avvegar, og vil i praksis hindre oss i å gå frametter tufta på ein analyse av den aktuelle stoda. Difor vil eg øve sjølvkritikk for radikalistiske tendensar på dette området, og eg er glad for den kritikken eg har fått frå Arve og andre kameratar i så måte.

FEIL Å AVVISE ROCKEN MEKANISK

Eg har hatt tendensar til slik *komplett* avvising, og andre kameratar har gått enda lengre. Jfr. Kjell i Røde Garde nr. 5-77 som reiser parola «Kast rocken på dynga», og vidare Amund som har eit innlegg med liknande konklusjon i nummeret foran.

Eg ser no at dette er ein viktig *taktisk* feil. Dersom det t.d. er slik at vi kan samla ungdom til eit festmøte som tek opp kampen mot politivald, samstundes som vi veit at godt fram møte avheng av rockemusikk til festen, skal vi då droppe rocken, og dermed det gode frammetet, av eventuelle prinsipielle omsyn? Nei, sjølv om den aktuelle rockemusikken vi kunne stable på beina hadde ein del dekadente drag, så er ikkje dette noko prinsippspørsmål på line med kampen mot stoff eller porno.

Vidare er det heller ikkje slik at rockemusikken ufråvikeleg treng vera eit dekadent vonde. Komplett avvising er difor også ein *prinsipiell* feil. I samband med utviklinga av ein revolusjonær musikkultur har vi for det første

ein del å *lære* av rocken og andre retningar innan popmusikken. For det andre finst det også retningar innan rocken som vi kan gjera oss *direkte nytte* av. (Det er ikkje plass til å koma med konkretisering på dette i denne artikkelen)

MEN EIN REVOLUSJONÆR KULTURARME TRENG LINER!

Arve meiner at vi *ikkje* lyt stille spørsmålet om kva for musikk revolusjonen skal sigre til tonane av. Nåvel. Dersom vi stiller eit slikt spørsmål for å få svar på alle *dagsaktuelle* line-spørsmål og taktiske spørsmål, er eg samd med Arve i at vi ender opp med skrivebordspolitikk. Men samstundes minner denne påstanden frå Arve ein del om Bernstein sitt gamle revisjonistiske motto «Bevegelsen er alt – målet intet». Mange av dei som har forsvara rocken har nytta argument som har vore prega av liknande halehengs-politikk. Eg trur ikkje vi i dag lyt konsentrere kreftene i prinsippdiskusjonar om liner for musikkpolitikken. Revolusjonære som driv med musikk lyt nytte storparten av kreftene i praktisk bygging av ei musikkørslle med revolusjonær og progressiv målsetjing. Samstundes er det klårt at motseiingane vedrørende rockediskusjonen langt frå er løyste, og eg vil til slutt summere opp nokre synspunkt frå mi side.

Eg held fast på kritikken av ymse variantar av line med «Rock er rød», t.d. påstandar om at «rockemusikken har vokse fram som proletarmusikk» (Gjertrud i KK sommaren -76), eller påstandar om at rock er typisk opprørsmusikk som lyt vera grunnstein i vår musikkpolitikk.

- Eg held fast på kritikken av alle dei som set rocken framfor folkemusikken, og som talar om at folkemusikken er småborgarleg medan rocken «er

proletær».

- en norske (skandinaviske) folkemusikken lyt vera den viktigaste strømmen vi skal byggja på og lære av i vår revolusjonære musikkpolitikk. Arve kritiserer folk som vil satse «utelukkende på norsk folkemusikk». Det gjer han rett i, men eg har ikkje sett særleg sterke tendensar til slike syn i debatten.

- Vi må halde fast på at rocken ikkje er ei rein musikalsk form, der alle klas-

sar uten vidare kan «putte inn» kva som helst av innhald. Rocken er etter mitt syn ein familie musikalske stilarter som i *hovudsak* må reknast som uttrykk for ein dekadent, imperialistisk kultur. Men samstundes lyt denne retninga få ha sin tilmålte plass i den revolusjonære musikkulturen, og då må aktørane på dette området få hjelp og oppmuntring. Det har det vore lite av dei siste åra.

Kark

BRUK ROCKEN TIL Å TJENE FOLKET

Alle ting deler seg i to. Rock og rytm & blues er ikke bare dårlig. Rock er en del av massenes liv og uttrykksmåte. Den uttrykker harde kamper. Den er utolmodig og dristig og har vilje til forandring. Det er en uttrykksmåte som kan framheve tekster om kamp for forandring, opprør og ungdommens friske entusiasme. Den kan gjøre kamplinja sterkere for folk. Vi bør se på rocken som et internasjonalt verktøy. De gode egenskapene er positive faktorer, som vi med glede bør ta i bruk i kampen mot krigen og for sosialistisk revolusjon.

De dårlige sidene ved rocken må bekjempes. Borgerskapets interesse var sjølvsagt å forvrengte ungdommens opprør gjennom musikken til en vare å tjene på. Den ble utvikla i retning av at den enkelte skal liksom frigjøre seg ved sjøldigging på dansegulvet. Bakstreverske tekster og engelsk språk, punc-rocken sprer nazistisk propaganda, alt dette gjør kjøperokken til et angrep på vår nasjonale kultur fra imperialismen, særlig fra supermakta USA i kampen om verdensherredømmet i en førkriqstid.

Progressiv musikk i Norge må i hovedtrekk bygge på det gode i norsk musikktradisjon. Men det er vel ensidig å mene at noe utenlandsk ikke kan tjene det nasjonale ved å være en underordna strøm. Korsang og marsjer fungerer bra til å propagandere revolusjon. Men det må jo være viktig å utvikle underholdningsmusikk og dansemusikk som tjener interessene til det arbeidende folket.

Stonesfan.

ANTI-BYRÅKRATI-KAMPANJA

UKRITISK HOLDNING TIL LEDENDE ORGANER

Jeg vil kritisere en stil som jeg syns er utbredt i partiet, og som jeg syns bør omhandles i forbindelse med byråkratiet i Oslo beretninga. Det er det jeg kaller mistillit til vanlige medlemmer, og en ukritisk holdning overfor ledende organer. D.v.v. lite sjølstendig tenkning blandt medlemmene.

På side 11 i beretningsforslaget står det at nye medlemmer er blitt møtt med diskusjon om «disiplin» og «parti for vanlig folk» når de har tatt opp dette at vi har en arbeidsstil som adskiller seg fra massene. Jeg tror dette er et eksempel på en ganske vanlig måte å møte kritikk av partiets stil / linje / taktikk / når den kommer fra vanlige medlemmer. Nå når DS (med rette) kritiserer arbeidsstilen vår, er det sikkert ikke mange som er uenige, mens de fleste har vært uenige når nye kamerater el. andre vanlige medlemmer har tatt opp dette. Kritikken er jo riktig, hvorfor har ikke denne kritikken fra flere medlemmer blitt diskutert slik at vi kunne fått et oppgjør med arbeidsstilen vår før?

Jeg mener at noe av årsakene ligger i mistillit til vanlige medlemmer og ukritisk hold-

ning overfor ledende organer.

Det å ikke høre ordentlig på hva folk sier og forstå innholdet i det enten det er masser eller partimedlemmer, fordi man liksom ikke venter seg noe fornuftig fra den kanten er ei borgerlig stil.

Et annet eksempel: At KF skal være en organisasjon for aktivister som støtter store krav til medlemmene med en gang de ble tatt opp var en sekterisk linje. Når denne linja kommer ovenifra har den ikke møtt motstand som den burde blant kvinnefronterere (og andre). For når linja blir korrigeret synes alle det er veldig bra. Å gå utifra at ledende organer har rett bare fordi de er ledende organer uten grundig å vurdere innholdet i politikken er en borgerlig stil det også.

Partiet er avhengig av å skolere en medlemsmasse som er i stand til å skille den riktige linja fra den gærne det er den eneste garantien for at partiet ikke skal skifte farge.

Nils,Oslo.

KRITIKK AV MANGLENDE INTERNE MELDINGER OM OVERFØRINGER

I dei to siste åra har eg ofte fått kontakt med folk som *har vore* organisert i den kommunistiske rørsla. Grunnen til at dei ikkje var organisert då eg kom i kontakt med dei, var at dei har flytta. Med eit unntak har INGEN av dei meldt seg ut før dei for. Anten har det ikkje vore sendt noko melding om flyttinga eller så har ikkje meldinga kome fram. Eg vil rette sterk kritikk til partiet, studentforbundet og ungdomsforbundet for at slikt kan skje. Eg meiner at kritikken min ikkje rettar seg mot tilfeldige uhell, men mot ei generell tendens som gjeld for heile landet. Eg trur eg kan vise det ved å sette opp ei liste med stader/byar der dei folka eg har hatt kontakt med har kome frå.

Når eg jobbar med å verve folk til den organisasjonen eg høyrer til, er eit av argumenta at alle sosialistar, kommunistar og progressive bør organisere seg for å styrkje kampen for revolusjonen og sosialismen, og gjera han meir effektiv. Men når eg møter slike tendensar som dei eg kritiserar her, ja då får eg problem med å forsvare at vi tilhøyrer ein effektiv og ubyråkratisk organisasjon. Vi skal kjempe for massane sin velferd, og

så maktar vi ikkje å ta vare på oss sjøl ein gong!

Eg krev at det vert teke skikkeleg oppgjær med ei slik ansvarslaus framferd.

- Har vi eit effektivt parti eller har vi det ikkje ?

- Styrkar vi partiet med å gi slepp på folk avdi dei reiser frå plassen ?

- Er vi interessert i å ta vare på ungdommen i rekkene våre, sjøl om dei ikkje har rotfesta seg ein plass ?

Eg er for tida med i NKS. No har vi gåande ei intensiv vervekampanje. Eg meiner at denne kampanja har vorte grundig sabotert, avdi mange av dei vi har funne fram til og prøvd å verve har vore organisert før. Dei har gått politisk uverksam så lenge at dei har fått motseiingar på å gå med oss ott. Det er eit faktum at mange av desse ikkje har tillit til oss. M.a. har eg sjøl opplevd etter å ha tatt kontakt med folk på den nye staden eg kom, at eg måtte vente i lang tid på ei intern melding/tryggingserklæring som aldri kom, før eg kunne få vere med. Det er dette som er bakgrunnen for skrivet mitt.

Kameratslig helsing Jonas.

ANTI-BYRÅKRATI-KAMPANJA

DET VAR EN GANG ET INNLEGG

Jeg skrev en gang et innlegg til TF om linjespørsmål i valgkampen. Jeg har aldri sett noe til det og lurer på hva som skjer med innlegg som ikke blir tatt med. Det virker litt rart når en ikke får noe beskjed om hvorfor det ikke kom med. Jeg syntes innlegget var viktig, og det er vel bra å aktivisere medlemmene til å skrive til TF. Jeg synes det styrker demokratiet og dermed slagkrafta til partiet. Jeg vil kritisere TF-redaksjonen for ikke å bruke innleggene som medlemmene sender inn hvis det er tilfelle. Det er en rett og plikt vi har.

Kameratslig hilsen Synnøve

Svar til Synnøve

Det er ikke første gang at en kamerat har klagt på at innsendte innlegg bare forsvinner — det er alvorlig. I dette spesielle tilfellet har TF-red. *aldri* fått innlegget — det har stoppa ett eller anna sted på veien. Dette legger lokk på debatten, folk får ikke vite hvorfor de blir «vraka» og gir opp forsøket på å fremme saker gjennom TF. Dvs. et angrep på demokratiet slik som Synnøve sier.

For å unngå slikt må vi rydde bort byråkrati og sendrektighet på alle plan. Dere som sender innlegg må purre på, undersøke om de er sendt videre.

Vi venter på sjølkritikk fra dere som har sittet på dette og andre innlegg.

Gustav for red.

KRITIKK AV OPPLEGGET FOR 1.MAI

FAGLIG
1.mai
FRONT

Det er bra at 1.mai denne gang kan diskuteres før vi setter i gang. Tendensen til ikke å oppsummere og til ikke å diskutere hovedoppgavene kritisk har lenge holdt den politiske utviklinga tilbake og gjort arbeidet vårt mekanisk og rutineprega.

Utgangspunktet for 1.mai i år er ein sterk tendens til tilbakegang i forhold til i fjor på de fleste plasser. Så også vår plass. Ei rekke byer og kommuner hadde tendens til stagnasjon ved valget. Ut fra dette synes jeg lederen for des. TF er svak på å stille feila skarpt og vise vei framover, den legger opp til ny rutine.

Hvorfor gikk vi tilbake til 74 nivå i fjor på 1.mai hos oss? Fordi de politiske måla og taktikken ut fra stoda i klassekampen ikke blei diskutert konkret. Direktiv kom ovafra SK som slo fast plattform. Ikke vik fra dette grunnlaget sa plattform. Politikken var altså klarlagt før vi begynte arbeidet, det var organiseringa rundt disse sakene som sto igjen. Dermed la heile partidistriktet seg på linja med organisering uten a) politisk analyse av stoda og hvilken plattform som ville være korrekt og b) politisk mobilisering av kadrene som kunne gjøre det mulig å utvikle ein taktikk i dybden. Oppgava var ikke å systematisere massenes oppfatninger for så å summere dem opp, men omvendt å forklare massene hvorfor dette var eneste riktige grunnlag. Sviktende demokrati innad i partiet var grunnlaget for det sviktende demokratiet i fronten som lederen trekker fram.

Vi stilte opp oppgaven med taktikk, med mange lokalkomiteer og mange lokale paroler. Men alt dette blei bare et vedheng og nye rutiner fordi hovedlinja ikke var geara skikkelig inn. Taktikken, langt flere lokalkomiteer enn året før. langt flere paroler av lokal karakter, likefullt gikk vi

tilbake med 1/3 i forhold til 1.mai året før. Frontkomite-ledelsen bestod kvalitativt mer av uorganiserte i 77 enn i 76 og de jobba hardt, likevel denne tilbakegangen.

FAGLIG POLITIKK

Lederen gir oss ikke svar, den er på overflata. Er hovedopplegget korrekt? Ja, prinsippene idag er stort sett som for flere år sia, men viktige prinsipper mangler nå. Det er 1.mai 1978 vi skal mobilisere folk til å gå i tog i Norge. Den plattformen som er lagt fram i TF kunne vært fra hvilket som helst land i andre verden i allfall. Det eneste som knytter det til Norge er ordet samer, at det er norsk språk og at DNA/LO er den lokale norske utgaven av borgerlig arbeideraristokrati. Videre kunne parolene like godt vært paroler for 76,75, 74 osv. Parolene er så abstrakte, prinsipielle og høgtflygende at ingen skulle trodd at 1 mai første gang ble organisert rundt ei parole: 8 timers dagen.

Påstand: Plattformen må være konkret slik at arbeidsfolk griper parolene, veit hva de er og er opptatt av dem. Som Lenin sier. Et skritt virkelig bevegelse er bedre enn mange programmer.

Bort med alle slags underfundige skrivebordskonstruksjoner som skal omfatte alt i politikken.

Hva er sentralt for klassen idag? Fra min arbeidsplass og fra streikerørslene rundt om står trusselen om reallønnsenkning og trusselen mot lokale tillegg og lønnsavtaler heilt sentralt. Videre arbeidsløyse-trusselen. Paroleforslagets svar på disse konkrete spørsmåla for arbeiderne er: Kamp mot DNA6lo-ledelsens kriseforlik med monopolkapitalen og Gjør fagforringene til kamporganisasjoner - kamp mot alt klassesamarbeid.

For det første gjør ikke DNA/LO ledelsen noe kriseforlik med monopolkapitalen, i så fall forlikes de med seg sjøl. For det andre gir ikke dette noe konkret svar til arbeiderne. Mange er sagt opp, mange trues med det. Paroler som: Kamp mot permitteringer og oppsigelser. La kapitalistene betale si eiga krise. Nei til reallønnsenkning, Stem nei til den tomme Kleppe-pakka eller liknende ville være i samsvar med det som rører seg nå og er klassekampen konkret. Videre må støtte til streikebevegelsene (Dem er det jo blitt et uttall av samt alle slags aksjoner) og mot forbundenes forræderi i de sakene.

Dette er et godt eksempel på parolene som helhet, de griper ikke det konkrete, bare det allmenne. F.eks. er ikke kampene i Azania, og Zimbabwe, men alle frigjøringsbevegelser. Det skulle ha vært i Vietnamkrigen si tid. Ikke USA ut av Indo-Kina som hovedparole da ville det blitt litt av en protestbunke. Sjølsagt må vi framheve frigjøringsbevegelsene, men først og fremst må vi gripe det massene er mest opptatt av og som er det mest sentrale.

Så til metoden. I frontarbeidet sist blei massene invitert til å slutte opp om ei ferdigutforma plattform. I forhandlinger hadde vi ikke så mye å by på utfra interne direktiv. Jeg tror vi må stole mer på de politiske argumentene våre og satse mer på politisk utvikling og avklaring i fronten etter hvert. Id dag slutter som regel de som er enig i plattformen vår (maksimumsplattform) fra starten av opp om fronten aktivt. Uenigheten innad i fronten er liten, derfor blir også politiske diskusjoner undertrykt. I stedet burde oppropet innledningsvis være romsligere slik at mange folk kan slutte opp i utgangspunktet og det går mindre prestisje i formuleringer, reservasjonsrett og liknende. Vi må føre det kineserne kaller en åpen dør politikk.

Jeg er heilt samd med lederen i TF om at »venstre» feil er hovedfaren og at vi må ha ein smidig taktikk og faste prinsipper. Men først og fremst må vi ha ei plattform for toget som er i samsvar med klassen og den progressive rørsla konkret og som kan skape entusiasme og liv i massene, fram for ei levende plattform, nei til skjema-plattform.

Til slutt trenger vi grundig oppsummering av Bergen i fjor, jeg skal vedde på at det er langt mer enn metoden med konferanser vi kan lære av.

Skjalg.

SJØLKRIKIKK FRA ET DISTRIKT FOR LINJA PÅ ARBEIDERARISTOKRATIET

I TF for oktober blir det i en oppsummering av sommerleir-diskusjonene polemisert mot avviket på definisjonen av arbeideraristokratiet.

På de to leirene i vårt distrikt kom vi til en konklusjon som sa at den objektive faktoren, bestikkelsen til imperialismen, var et nødvendig men ikke tilstrekkelig grunnlag for å avgjøre hvem som var arbeideraristokrat og hvem ikke. Vi sto for at vi i tillegg måtte se på det subjektive, om den enkelte hadde solgt lojaliteten sin til borgerskapet, var en overløper.

TF-artikkelen slutter med en oppfordring til dem som sto for dette og lignende standpunkter om å tenke gjennom posisjonene sine på nytt og ta sjølkritikk.

Vi har fulgt denne oppfordringen ved å gjennomføre nye studier og diskusjoner på arbeideraristokratiet, og vi har kommet til at TF-artikkelen har rett og vi feil.

Vi rammes for fullt av kritikken, og må gjøre sjølkritikk for særlig disse feila:

– Vi har stått for idealisme og ikke materialisme når vi lot standpunkter, og ikke om du faktisk mottar bestikklser, være avgjørende for om den enkelte er arbeideraristokrat eller ikke.

– Vi har forvrengt Lenin ved å se arbeideraristokratiet som lik opportunisten i arbeiderbevegelsen, dvs. vi har ikke sett på arbeideraristokratiet som en *massebasis* for opportunisten,

men som en masse opportunist/overløpere, alle som en. Dette er idealisme som ender i vulgærmarxisme, som ikke skiller det objektive og det subjektive.

– Ved å sette arbeideraristokrat lik overløper har vi senket garden for arbeideraristokratiet i egne rekker. «Han er ikke overløper, derved er han ikke arbeideraristokrat, selv om han kan bli det».

Det er viktig at disse feila blir kritisert og nedkjempa. Vi vil på ingen måte si fra oss ansvaret for dem. Det er all grunn til sjølvkritikk fra oss. Men samtidig vil vi si at vi ikke var klar over at vi sto mot partilinja i disse sakene. Vi tror ikke at det bare er vår feil. For linja har ikke hatt klare nok avgrensninger mot de feila vi har stått for, jfr. vedtektene som stiller arbeideraristokrat lik overløper side 173 kpt. g.

Dette unnskylder på ingen måte våre feil, bl.a. vises det ved at andre leire klarte å komme fram til et riktig standpunkt. Men det viser behovet for en oppsummering av diskusjonen om arbeideraristokratiet og en klargjøring av partilinja slik at den avgrenser mot de feilaktige standpunktene vi har stått for og nå gjør sjølkritikk for.

*Ansvarlig for sommerleirdisk.
i et distrikt*

FAGLIG POLITIKK

VEDTAK OM ARBEIDER— ARISTOKRATIET FRA EI AVDELING

Vi er i hovedsak enige med avdelinga. Vedtektene er i motstrid til det som står i prinsippprogrammet om arbeideraristokratiet (se s. 76). Det er SKAUs oppfatning at prinsippprogrammet gir uttrykk for det som er ei riktig linje i synet på arbeideraristokratiet.

Avdelinga har fatta et politisk vedtak om definisjonen av arbeideraristokratiet (a.a.), både i vår årsmøteberetning og i form av særskilt vedtak. Se vedlegg).

Dette vedtaket kommer i strid med vedtektene 2. kap § 3 g. Der står det at medlemmene skal »Kjempe mot..arbeideraristokratiet... i partiets rekker. Avsløre slike borgerlige elementer og drive dem ut

av partiet.» Dette innebærer etter vår nye definisjon av a.a. at flere bra kommunister i vår avdeling skal drives ut. Det mener vi er galt og at vedtektene står for en feilaktig definisjon av a.a. i tråd med den oppfatninga vi har polemisert mot.

Denne motsigelsen mener vi SK må uttale seg om i TF.

1. Årsmøtet vil understreke at aa er et sjikt som spenner over flere klasser. Det er arbeidere, arbeiderledere av forskjellige type som er bestukket, som har privilegier. Det er det økonomiske (systemet) av bestiktelser og privilegier under imperialismen som har skapt aa. Det er et objektivt materielt forhold uavhengig av menneskenes vilje. Det er bare objektive kriterier som kan brukes for å finne ut om en person er aa eller ikke. Årsmøtet vil derfor slå fast at det *ikke* er klassestandpunkt, politisk oppfatning osv. som bestemmer hvem som er aa eller ikke er aa. Vi tar avstand fra tidligere vedtak i avdelinga som definerer aa. ut fra både subjektive og objektive kriterier.

2. Det finnes aa. i partiet. Dette er kamerater som mottar bestiktelser og privilegier f.eks. lønna tillitsverv. Disse kameratene vil være aa. helt til de har klart å bekjempe og avskaffe systemet med bestiktelser. Hvis ikke disse kameratene tar opp kampen mot privilegiene sine er det alvorlig fare for at de før eller siden kommer til å skifte klassestandpunkt. Kampen mot privilegiene, små og store, er et prinsippsspørsmål for partiet.

Samtidig vil årsmøtet avgrense seg mot vulgarisering av typen »alle partimedlemmer med tillitsverv er aa», eller »det å delta på faglige kurser er privilegier og dermed er du aa», eller »Fagforeningsarbeid i arbeidstida er privilegier, de som driver med det er aa».

3. aa som *sjikt* har en ytterst reaksjonær funksjon. aa er *hovedkilden* for opportuniste og revisjonisme i arbeiderklassen og i partiet. Det er derfor svært viktig å være årvåken og føre en aktiv kamp mot aa innflytelse i arbeiderklassen og i partiet.

4. Kamerater i faglige tillitsvern pålegges å fremme forslag på årsmøtet om at lønna tillitsvern skal opphøre dvs. bli ulønna.

g) Kjempe for partiets enhet og for marxismen-leninismen, mot revisjonisme og fraksjonisme, mot karrierister og arbeideraristokrater, agenter og skadegjørere i partiets rekker. Avsløre slike borgerlige elementer og drive dem ut av partiet. Alltid kjempe for å holde partiet proletarisk og revolusjonært.

Arbeidararistokratiet

Imperialismen har gjort det økonomisk mogeleg for borgarskapet å muta eit tunt sjikt av arbeidarklassen frå den imperialistiske superprofiten. Dette laget av borgarleggjorde arbeidarar er i våre dagar den viktigaste *sosiale* støtta for borgarskapet. Arbeidararistokratiet er korrumpert av imperialismen og utgjør ei politisk avdeling av borgarskapet.

Til arbeidararistokratiet reknar vi dei halvt småborgarlege privilegerte arbeidarane som er skilde frå det store fleirtalet av arbeidarklassen ved særlege føremoner. Sjølv om dei utgjør eit lite mindretal innanfor klassen er

dei ein massebasis for opportunisten og revisjonismen.

Attåt desse borgarleggjorde arbeidarane har det vorte utvikla eit stort arbeidararistokratiske byråkrati innanfor fagrørsla, i dei borgarlege arbeidarpartia, i bladstyre, organisasjonar osv. Staten stør og utviklinga av eit slikt lag omkring dei parlamentariske organa og i statsapparateret. Sosialt har desse arbeidararistokratane teke steget ut or arbeidarklassen og vorte småborgarar eller borgarar. Dei øvste delane av arbeidararistokratiet høyrer til monopolborgarskapet.

Partiet sin politikk må vera å isolera arbeidararistokratiet frå dei breie massane av arbeidarklassen. Partiet må oppmuntra arbeidarklassen til ein innbiten og kvass strid mot dette sjiktet av overløparar til borgarskapet sitt læger. Partiet må sjølv hindra at det utviklar seg eit arbeidararistokrati i egne rekkjer og jamvel kjempa mot påverknaden frå det, som partiet alltid vil vera utsett for. Partiet vil kjempa mot at medlemmer som får verv som faglege tillitsmenn eller parlamentarikarar skal motta særskilde føremoner frå dette arbeidet.

FORNY RØDE FANE ABONNEMENT

Har du fornya abonnementet på Røde Fane ?

Har du tenkt over at det betyr mye ekstra arbeid når du ikke betaler inn abonnementet i rett tid.

Dette er helt unødvendig arbeid for distribusjonen og det koster dessuten penger, penger som kunne vært brukt til noe helt annet.

Gå til posten og betal !

Ikke sløs med partiets penger og krefter !

FAGLIG POLITIKK

VI VANT EI SUSPEN- SJONSSAK

Jeg jobber i en stor fabrikk i Oslo hvor sosialdemokratiet har et jerngrep om folk,- en av hovedbasene deres.I gruppa vår er jeg den eneste som tør ta opp kritikk åpent mot arbeideraristokratene sjøl

om de fleste av gutta kan være enig i mye - utafor aristokratenes hørevidde.Et par tre aristokrat-hauker har omtrent daglig i to - tre år forsøkt å isolere meg, fryse meg ut politisk og sosialt, og derfor er jeg nådd ganske kort i å mobilisere gutta til litt framskreden klassekamp. De fleste støtter pampene og er mot oss, og de som støtter oss, tør ikke si det. Men vi er veldig gode venner de fleste av oss for det.

Vi skulle da ha valg i gruppa, og en brautende kjeftesmelle av en gruppeformann ville raskt og presist sette krona på sitt eget hode igjen - uten diskusjon. Jeg foreslo en annen og kritiserte han for å være en dårlig tillitsmann fordi han hadde lagt fram et lønnsglidningsforslag som var veldig dårlig (allemening) , helt løgnaktig for å forvirre folk og hindre eventuell opposisjon.Jeg dokumenterte det og sa det var sleipt og urettferdig. Da hylte han opp og sa at han ville suspendere meg for ukollegial opptreden på grunn av denne karakteristikken.Latterlig, syntes jeg, og jeg mente først at dette ville han aldri greie, og jeg skulle i hvert fall ikke trekke tilbake noe som var skjære sannhet!

Men diskusjonene de neste dagene viste at de fleste av gutta faktisk mente det var dumt av meg å si slik. respekten for våre valgte tillitsmenn er stor og dyp, og jeg regna fort ut at jeg lå syltynt an i en eventuell kamp-votering.Gutta ville bli tvunget til å suspendere meg.

Siden diskuterte jeg med noen andre kamerater, og de mente jeg hadde en klas-

sisk »venstre»linje. »rett fram!» etter mitt eget firkanta hode og ikke etter »terrenget» - massene. Hvorfor skulle jeg bruke ord som »sleip» og »løgnaktig», hvorfor kunne jeg ikke bare referere saka skarpt og konkret, og så kunne jo folk trekke disse konklusjonene sjøl ?

Jeg ble etterhvert enig, og det var lurt. For det jeg gjorde da, var å spørre gutta til råds, til og med en innbarka A-mann, som er nær alliert til mafiaen i kommunisthetsen. Alle satte pris på at jeg spurte og sa jeg burde trekke det tilbake. Jeg sa jeg ville gjøre det, samtidig som jeg holdt fast ved og utdypa den konkrete kritikken av formannen. Da sa flere at de egentlig var ganske enig med meg

Da nytt gruppe-møte nærma seg var stemninga slik blitt ganske avslappa, blant oss gutta, men A-mafiaen hadde fraksjonert skikkelig, med ledende folk, og til og med rigga seg til med et skikkelig suspensjonsforslag (sjeldent i vår ganske uformelle gruppe). De trodde de hadde meg.Men da møtet kom, turte han ikke å lese det opp en gang, men overløt ordet til meg for at jeg skulle »beklage».

Jeg brukte mesteparten av innlegget til å utdype kritikken, og til slutt beklaga jeg brukte mesteparten av innlegget til å utdype kritikken, og til slutt beklaga jeg at jeg hadde brukt ord som han hadde syntes var ukollegiale, og at jeg var helt enig med han i at å bruke slike ukollegiale skjellsord var dumt. (Det siste vakte litt undertrykt munterhet blant gutta, for alle ser jo at det nettopp er han som er virkelig jævlig og ukameratslig i sin stil mot all opposisjon..) Slik ble et ganske ødeleggende felttog mot oss snudd til veldig lange haker for mafiaen, og økt

samhold blant gutt.

Konklusjon:

1. Dumt å bruke »skarpe» ord når folk ikke er helt med på det. Saka er ofte skarp nok, og gir påskudd for borger-skapet

1. Dumt å bruke »skarpe ord» når folk ikke er helt med på det. Saka er ofte skarp nok i seg sjøl.

2. Vi må søke råd, hjelp, støtte hos de virkelige heltene og undersøke nøye hva de mener. Dette er arenaen vi skal oppføre skuespillet på.

3. Vi må ha en taktikk for alle forskjellige grupper av folk og enkeltpersoner. Gå inn i fiendens leir og splitte dem.

Trond B

SVAR PÅ KRITIKK AV TARIFFAKSJONEN -78

Fra partiavdelinger, distrikt og enkeltkamerater har Faglig Utvalg mottatt kritikk av oppropet til Tariffaksjonen -78. I stedet for å svare hver enkelt har vi laget et felles svar som vi setter inn i TF. Vi håper det skal dekke den kritikken vi har mottatt.

Kritikken har vært svært nyttig. I hovedsak har det gått på at tillitsmannsoppropet og underskriftsaksjonen var sekterisk. Den lange og omfattende innleiinga til tillitsmannsoppropet krevde enhet på et ganske høyt nivå for at folk skulle kunne skrive under. Underskriftslista inneholdt altfor mange krav. I stedet for å konsentrere lista om få, sentrale krav som massene er spesielt opptatt av ble det ei liste som var altfor omfattende og krevde lange, grundige forklaringer. Dette har hindra at vi kunne få til en virkelig brei massebevegelse.

Det har også kommet kritikk på utforminga av enkelte av krava i oppropet. Innholdet i denne kritikken vil gå fram av svaret.

SEKTERISME

Først må vi holde klart for oss at vi her ikke diskuterer et partioppop, men et opprop som var utarbeidet i samarbeid mellom en del faglige tillitsmenn. Partiet hverken vil eller kan *dirigere* slike frontaksjoner og oppropet måtte nødvendigvis ta hensyn til ulike merkesaker for de enkelte som var med og laget det. Dette er en av årsakene til at oppropet ble langt. På den andre sida er det også klart at de partikameratene som jobba i aksjonen er å kritisere for å ha gått inn for eller akseptert feil i oppropet. Vi skal her gi synet til Faglig Utvalg og ikke Tariffaksjonen -78.

Vi er enige i kritikken som er referert ovenfor. Oppropet er sekterisk. Dette er en alvorlig feil som har vært et hinder for en brei massebevegelse i den perioden da regjering og borger-skap og LO-ledelse har propagandert for lønnsnedslaget.

På det tidspunkt tariffoppopet ble laga, var alvoret i den økonomiske kri-

FAGLIG POLITIKK

sa ikke klart. Det var heller ikke klart at det ble planlagt et gigantisk lønnsnedslag til våren. Men sjøl i den situasjonen var oppropet for langt og inneholdt ei for omfattende «kravliste».

Da oppropet ble kjørt som masseunderskriftskampanje var vi klar over borgerskapets planer og det burde ha vært jobba med å endre innholdet i samsvar med kritikken og med den endra taktiske situasjonen. Krava burde vært endra til de tre parolene for tariffdemonstrasjonen i Oslo i januar, eventuelt med noen få tillegg.

ARBEIDSTID, FERIE OSV.

Vi siterer fra et brev vi mottatt fra et distrikt: «Det har kome innvendingar frå fleire på kravet om 7-timars arbeidsdag. Vi er heilt samde i kravet, men vi meiner det er feil å stille det no. For dei aller fleste er det kravet om ei 5. ferieveke og matpausane inn i arbeidstida som er det mest brennbare.»

7-timersdag var et krav som sto sterkt på LO-kongressen i de innkomne forslaga, sterkere enn 'matpausane inn i arbeidstida'. Når kravet står i lis-

ta så er det basert på en reell bevegelse bak kravet. På den andre sida stiller oppropet *både* 7-timersdag og matpausene inn i arbeidstida. I realiteten betyr det 6-timersdag. Sammen blir disse to krava på samme tid taktisk for offensivt. Når det gjelder hvilket av de to som burde vært valgt, så er det mulig at pause-kravet i enkelte fagforbund ville kunne vinne sterk oppslutning, bl.a. fordi det også er et likestillingskrav i forhold til mange funksjonærer. Men vi mener at kravet om 7-timers dagen er viktigere å fremme for hele arbeiderklassen.

Grunnen til at kravet om 5-ukers ferie ikke var med, var antagelig at dette alt var vedtatt av LO-kongressen som «deres krav». Dette var feilaktig tenkt. Det burde ha vært tatt med for å kunne samle bredt og samtidig gjøre det vanskeligere for LO-ledelsen å gå fra kravet. Vi mener også at det var en feil at kronekravet ble stilt over to år, mens vi samtidig krever ett-årig avtale. Dette underminerte i praksis det viktige kravet om ett-årige avtale.

Kameratslig hilsen
— en kamerat i FU

SPRE SIGDEN

Partiet har begynt å gi ut ei ny avis - Sigden. Den er viktig for å utvikle klassekampen på landsbygda og smi enheten mellom arbeidere og bønder. Det betyr at avisa må leses og spres. Ettersom partiet ikke står så sterkt på landsbygda, så må også andre kamerater tenke seg om hvordan de kan være med på å spre avisa. Disse bør sjølsagt også sette seg inn i klassekampen på landsbygda og lese avisa sjøl.

SVAR TIL LEO

KAN DEN BORGERLIGE HÆREN
FØRE RETTFERDIG KRIG?

Svar til «Leo»

Jeg skreiv en artikkel i Oktober-TF på oppdrag for redaksjonen, for å oppsummere noen av de viktigste motsigelsene i sommerleirdiskusjonene i '77. Denne artikkelen slo fast at en av de viktigste politiske kampene hadde dreid seg om krigsfaren og det nasjonale spørsmålet. I den nevnte artikkelen sto det bl.a.: «En god del kamerater hevda at militær motstand fra den norske (borgerlige) hæren mot f.eks. et angrep fra Sovjet ikke kan støttes av kommunistene. Argumentene for dette var flere. Det viktigste argumentet var at en slik militær motstand nærmest «automatisk» blir et ledd i USAs strategi. En variant av denne linja var ideen om at «i prinsippet kan borgerskapet føre rettferdig krig; men i det øyeblikk det fins en eneste amerikansk soldat på norsk jord så blir slik militær motstand urettferdig».

Jeg mener disse kameratene har fremma et trotskistisk standpunkt. Dette er det nødvendige å kritisere.» (Sitat slutt)

«Leo» har skrivi et svar der han åpner slik (TF/1—78): «Jeg er en av dem som føler meg truffet av Gunnars påstand om inn-tagelse av trotskistiske standpunkter ...» «Leo» fortsetter med å påstå at det slettes ikke var trotskisme i det nasjonale spørsmålet som representerte den viktigste feilaktige strømninga på leirene. Tvert om hevder han: «Den farligste ideen som kom fram på leiren jeg deltok på var: "Vi kan ikke slåss mot to fiender på en gang. Om det skulle komme noen NATO-soldater og slåss på norsk jord under et sovjetisk angrep, må vi konsentrere oss om å slå russerne først.»

Og viktigst av alt: «Leo» opprettholder ideen om at «en amerikansk soldat på norsk jord» vil totalt utelukke muligheten for at den borgerlige, norske hæren kan yte rettferdig motstand. I et slikt tilfelle skriver han: «Ja, for pokker, da er borgerhærens motstand helt sikekrt urettferdig.»

La oss se nærmere på disse stand-

punktene, og de argumentene «Leo» støtter seg på for å rettferdiggjøre dem.

Først sprer «Leo» en masse tåke om at jeg i forrige artikkel «forkludra spørsmålet» ved å sitere partiets prinsippprogram om at borgerskapet *kan føre*, rettferdig krig til forsvaret av den nasjonale sjølråderetten, og at proletariatet i så tilfelle må støtte en slik krig. Ifølge «Leo» «utelot» jeg de delene av programmet som slo fast at «proletariatet må svare på eit åtak med å føra nasjonal revolusjonær frigjeringskrig mot den imperialistiske krigen». Med dette trikset prøver «Leo» å insinuere at jeg «overordner borgerhærens motstand».

Ingen må la seg forvirre at slike forsøk på å avspore diskusjonen. I oppsummeringsartikkelen siterer jeg både de delene av programmet som sier at AKP(m-l) vil støtte motstand «under leiding av den borgarlege regjeringa mot eit imperialistisk åtak» og de delene av programmet som slår fast at «det einaste verkelege vernet for det norske folket mot ein ny imperialistisk verdenskrig er det væpna folket sjølv». Det skulle være klingende klart at jeg tok utgangspunkt i at *hovedkrafta* i kampen mot en supermaktsokkupant er folkets *egne*, væpna styrker.

Men å slå fast dette er ikke nok. Mao sier at det er et prinsipp for kommunistene å «forene alle krefter som lar seg forene i kampen mot hovedfienden». Spørsmålet blir da åssen en skal stille seg til borgerlig ledet motstand mot f.eks. et sosialimperialistisk angrep på Norge. Det er dette vi diskuterer. Hvorfor bruker «Leo» en tredjedel av artikkelen sin til å spre tåke om dette?

Hovedargumentet til «Leo» om hvorfor det er «umulig» at den norske regjeringa vil kunne lede noen rettferdig krig mot angrep fra Sovjet, er at «den norske hæren er underlagt NATO, og dermed USA».

«Leo» hevder at det i realiteten *ikke* fins noen *norsk*, borgerlig hær. Dette er et vulgæargument og har lite med virkeligheten å gjøre. Rett nok er det norske forsvaret underlagt NATOs felleskommando.

KRIGSFAREN

Men det er også et faktum at de norske stridskreftene består av norske soldater og offiserer, under ledelse av den borgerlige, norske regjeringa ved forsvarsdepartementet. Å hevde at «det ikke fins noen norsk hær», bare en NATO-hær i Norge», er en meningsløshet.

Det spørsmålet i denne forbindelsen dreier seg om, er *assen* kommunistene og proletariatet skal stille seg til borgerlig ledet motstand mot angrep fra ei supermakt på den norske sjølråderetten.

Det første vi må se på er hvorvidt nasjonale kriger er mulige eller ikke under imperialismen fra land som sjøl er imperialistiske. «Leo» hevder det er nødvendig med en nasjonal revolusjonær folkekrig dersom Norge angripes av ei supermakt. Men han *utelukker* at borgerlig ledet motstand kan være del av en slik krig. I realiteten er dette et skalkeskjul for å fremme ideen om at *egentlig* er nasjonale kriger i f.eks. Europa umulige i dag.

Både ideen om at borgerskapet *ikke* kan føre rettfærdig krig og ideen om at nasjonale kriger er umulige, strir mot leninismen. I «Om Juniusbrosjyra» (1916) slår Lenin ettertrykkelig fast at nasjonale kriger i f.eks. Europa slettes ikke har blitt «umulige» under imperialismen. Han slår også fast at slike kriger mot de imperialistiske stormaktene annekasjoner ikke bare er sannsynlige og mulige, men uunngeelige, progressive og revolusjonære.

I «En oppsummering av diskusjonen om sjølbestemmelse» sier Lenin at dersom Belgia annekteres av Tyskland, så vil en nasjonal oppstand fra Belgia være rettfærdig. Han avviser kategorisk alt prat om at en slik oppstand er urettferdig, fordi om det belgiske borgerskapet sjøl er en utbytterklasse.

På bakgrunn av det Lenin sier, og med utgangspunkt i den faktiske situasjonen i Norge, er det åpenbart at den norske hæren *kan* yte rettfærdig motstand mot et supermaktsangrep. Vårt parti-program understreker, helt i tråd med Lenin, at kommunistene må støtte en slik krig.

At sentrale deler av borgerskapet står for kapulasjonisme, slik det gjorde i 1940, er helt klart. Dette er utførlig behandla i parti-programmet, så jeg skal ikke gå nærmere inn på dette her. Men om vi sammenholder «Leos» linje med dette, så er den eneste logiske konklusjonen at kommunistene skal slå seg til ro med at viktige deler av borger-

skapet vil kapitulere! Om vi derimot tar utgangspunkt i ei marxist-leninistisk linje slik den er formulert i programmet, kan konklusjonen bare bli at vi må kjempe aktivt *mot* at den norske, borgerlige hæren kapitulerer overfor et sosialimperialistisk angrep på den norske sjølråderetten!

«Leo» påstår han er «for forsvar av den nasjonale sjølråderetten». Men faktum er at han aksepterer kapulasjonisme og går mot å mobilisere flest mulig krefter mot et sosialimperialistisk angrep. I det hele tatt forkludrer han begrepet nasjonal sjølråderett svært mye. Han sier f.eks. at «en viktig del av vår nasjonale selvråderett gikk tapt i 1949, da vi blei måkt inn i NATO». Kan «deler av» den nasjonale sjølråderetten gå tapt? Nei, sjølsagt ikke. Et slikt standpunkt er ikke i samsvar med marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. *Lenin* definerer nemlig nasjonal sjølråderett som *retten til egen, statlig eksistens*. Mista Norge «deler av den egne statlige eksistensen» i 1949? Det som skjedde var at det norske borgerskapet avsto en del *statlig* suverenitet ved å gi USA innflytelse over den norske hæren. Dette er sjølsagt ikke det samme som at Norge opphørte å eksistere som sjølstendig stat. «Leo» derimot synes å mene at det nettopp var dette siste som skjedde, noe som blant annet kommer til uttrykk i ideen om at det «ikke lenger fins noen sjølstendig, borgerlig, norsk hær» osv.

Så til slutt til ideen om at straks det fins flere imperialistiske lands soldater blanda inn i en krig på norsk jord, så blir krigen mot en av dem urettferdig. «Leo» hevder at dersom norske styrker kjemper mot et sovjetisk angrep, og det kommer amerikanske soldater til landet, så er krigen urettferdig. Han kjører i denne sammenheng på at om norske patriotiske styrker konsentrerer seg om Sovjet i første omgang, så er dette ei «linje for nederlag i folkekrigen».

Alle disse påstandene er feilaktige. *For det første* forandres ikke innholdet i den norske nasjonens motstandskamp mot ei invasjonsmakt, fordi om andre imperialister fins i landet. Det vietnamesiske folkets krig mot Japan blei sjølsagt ikke noe mindre rettfærdig fordi om franske kolonitropper befant seg i Indokina samtidig! Det norske folkets kamp mot Nazi-Tyskland i 1940 blei heller ikke noe mindre rettfærdig fordi om engelske troper blei landsatt i Norge.

For det andre er det ikke feilaktig å ha en militær taktikk, som går ut på å nedkjempe fiendene en for en. Det var helt rett, i den utstrekning det blei kjempa, å konsentrere slaget mot den tyske okkupanten i 1940. Om den norske patriotiske styrker ikke hadde konsentrert seg om tyskerne, som var hovedfienden, så ville de stilt seg i en vanvittig posisjon.

Om norske patriotiske styrker ikke holder muligheten åpen i en framtidig situasjon til å legge opp en taktikk med sikte på å unngå tofrontskrig, så ville de stille seg i en vanvittig posisjon. At dette er det samme som å «støtte seg på ei supermakt for å bekjempe en annen», er rein demagogi. Når «Leo» påstår at et standpunkt på sommerleiren om at vi «ikke kan slåss mot to fiender på en gang» nødvendigvis er feilaktig og tilmed «den far-

ligste ideen som kom opp», så er dette ingenting annet enn en avledningsmanøver for å dekke over det opportunistiske innholdet i sine egne linjer.

Sjølsagt må det være proletariatets strategi å kaste alle imperialistiske inntrengere ut av landet. Men å hevde at dette betyr det samme som å måtte avstå fra enhver militær taktikk, er feilaktig fra ende til annen.

Saka er at «Leo»s standpunkter føyer seg inn som en lapp i bukserøva på den æreløse figuren han har finni det for godt å låne fornavn fra, som signatur for seg sjøl. Men ikke bare det. De linjene «Leo» fremmer er i realiteten en støtte for Bresjnev og sosial-imperialismen.

Gunnar

ARRANGER OPPLYSNINGSMØTER

Opplysningsutvalget i Oslo AKP(ml) har starta en serie med åpne propaganda-møter. Tron Ø var først ute med foredrag om: Tre verdener teorien til Mao Tsetung. Det var en dundrende suksess. Snart skal Siggurd A! ta opp undertrykkinga av fremmedarbeiderne, Pål St skal snakke om krise, Knut Jr om arbeiderlitteratur.

Det er stort behov for slike propagandamøter. Vi oppfordrer andre deler av landet til å arrangere slike møter.

Øgns foredrag er tatt opp på bånd og kan lånes ut som hjelp for andre som ønsker å holde et slikt møte. En fotomontasje om livet og kampene i Eritrea kan også leies for kr. 50.- til et slikt arrangement. (Kan selvsagt også brukes uavhengig av dette). Foredraget til Øg kommer seinere i Røde Fane.

Også de andre foredrag kan lånes på samme måten etter hvert som møtene blir arrangert i Oslo.

Vi kommer tilbake til denne serien med råd og vink seinere.

Kamerater i studieutvalget.

Bestill fra AKP(m-l)

Boks 211 Sentrum

Oslo 1

tlf. 02 - 352250

Hverdager mellom kl. 11 - 17.00

KRIGSFAREN

ER VERDENSKRIG UUNGÅELIG ?

I vår partilitteratur regnes for tida den 3. verdenskrig som uunngåelig eller nesten uunnngåelig. Jeg betviler ikke den økende krigsfaren som enhver med litt gangsyn kan se. Men finnes det ikke muligheter for utsettelse eller avverging av krigen? Prinsipp-programmet regner at bare revolusjon i en eller begge supermaktene kan hindre en slik krig. Jeg skal reise noen spørsmålsteget ved dette.

Mao Tsetung sa at:

» Kampen mot den slags krig må føres på følgende måte: Så lenge krigen ikke er brutt ut, må en gjøre alt en kan for å hindre den. Men når den først er brutt ut, må en nytte enhver mulighet til krig mot krigen, dvs. en urettferdig krig må møtes med en rettfærdig krig.» (Fra »Om den langvarige krigen»).

Mao har også uttalt at når det gjelder krigen er vi for det første mot den, for det andre frykter vi den ikke. I 1952 uttalte Stalin:

»Det er mest sannsynlig at den nåværende fredsbevegelsen som en bevegelse for å bevare freden, i tilfelle av fremgang vil kunne føre til avverging av en gitt krig, til å utsette den midlertidig, til å bevare den gitte freden for en viss tid, til at en krigslysten regjering må tre tilbake og bli avløst av en annen regjering som er villig til å bevare freden inntil videre. Det er selvsagt godt. Det er til og med meget godt.» (Fra »Sosialismens økonomiske..»)

Dette fører til den konklusjonen at Mao og Stalin anså det som mulig å utsette eller hindre gitte kriger, uten at derved uunngåeligheten av kriger under imperialismen endres. Mao og Stalin slo også fast at vi må gjøre alt vi kan for å hindre krigen, at dette er ei viktig oppgave. (Gjelder selvsagt bare urettferdige kriger, rettfærdige kriger er vi

Finnes det ikke muligheter for utsettelse eller avverging av krigen spør Pedro.

selvsagt verken redde for eller mot !).

For tida legger KKP en del vekt på de aktuelle mulighetene for å utsette eller hindre storkrigen. I sin tale til Tito sa KKP' s formann Hua Huo-feng: »Verden idag er imidlertid langt fra rolig. De to supermaktene driver med febrilsk våpenoppbygning og krigsforberedelser. De er låst inne i en heftig rivalisering for verdenshegemoni. Deres pågående rivalisering vil en dag nødvendigvis føre til verdenskrig. Dette er et spørsmål som trenger å bli tatt alvorlig på. Forutsatt at folket i alle land øker sin årvåkenhet, styrker sin enhet, er beredt og holder fast ved å kjempe, kan de kanskje bli i stand til å forpurre krigsutbruddet, eller de vil være i en gunstig posisjon når krigen bryter ut. Vi tror at det ikke er ei eller to supermakter som vil avgjøre verdens skjebne, men folket i alle land.» (Fra Kina og Vi nr. 5/77).

Også i utenriksminister Huang Huas tale i FN nylig påpekes disse sakene. I artikkelen som var vedlegg til KK 19/11-77 utdypes dette i korthet slik **»For det første må vi varsku folket om krigsfaren«**. Under dette punktet påpekes krigens uunnghelighet og det sies at verdenskrigen bare kan bli fjerna **for godt** om en eller begge supermakter gjennomgår en sosialistisk revolusjon. **»For det andre må vi gjøre alle tiltak for å trappe opp kampen mot hegemonismen, dvs. vi må slåss for å utsette krigsutbruddet og under marsjen styrke forsvarspotensialet til folket i alle land.»** Her pekes det på hvordan indre og ytre klassekamper, tilbakeslag osv. velter timeplanen deres for å sette igang krigen. Det slås fast at folket i alle land må gjøre sitt for å velte timeplanen til de to supermaktene. **»For det tredje må vi doble tiltakene våre for å gå i mot ettergivenhetspolitikken fordi den bare kan føre krigen nærmere.»** Her angripes dagens etterfølgere av Chamberlein, dagens Munchenpolitikere. (les denne delen av artikkelen enda en gang!!)

Jeg synes at kineserne her har tatt alle muligheter i betraktning og har et bedre syn på krigsfaren enn oss. Vi har ennå ikke slått fast oppgaven med kamp for å utsette krigsutbruddet, eller pekt på disse mulighetene. Jeg mener dette vil gi en helt ny **kraft** til arbeidet med å avsløre krigsfaren og å forberede folk på å møte en krig, som fortsatt er hovedoppgaven. Alle folks ønske om fred kan da bli ei kraft (mot) krigen, ikke i Moskvastand fordi deres **»fredsarbeid«** svekker folks årvåkenhet og skjuler krigsforberedelsene, men i den forstand å **øke** årvåkenheten, **øke beredskapen, øke og øke kampen mot hegemonismen osv.**

La meg si at revolusjonen i Eritrea seirer om kort tid, og at Etiopia dermed blir mindre betydningsfull uten tilgang til havet. Legg til tilbakeslagene for Sovjet i Egypt og Somalia, og mulighetene for økte vansker i Angola. Er ikke dette nettopp saker som vil påvirke Sovjets **»timeplan«** for krigen ? Detter er også teoretisk viktig ut fra at eksistensen og utviklinga av

hovedmotsigelsen i verden påvirker og bestemmer eksistensen og utviklinga av de andre motsigelsene. På **»norsk«** verdens folks felles kamp (da særlig aktuelt er 3. verdens kamp) påvirker motsetningene mellom USA og Sovjet.

På sommerleirene i år ble det hevda at denne påvirkninga skjedde i retning økt krigsfare, noe som ble avvist av bla. partiformannen. Jeg mener at verdens folk kamp mot supermaktene reduserer krigsfaren, snarere enn øker den. De objektive forholda i verden tvinger USA og Sovjet fram mot krigen som middel. Men dersom det tennes en rad ildbranner i deres egne innflytelsessfærer, feks. i strategisk viktige land som de på Afrikas horn, skaper det sjølsagt vansker for krigsplanene. Nye problemer oppstår, som i sin tur må takles på et vis. Vansker ute og utsettelse av

les på et vis. Vansker ute og utsettelse av krigen vil igjen øke de indre vanskene for supermaktene. Militariseringa av økonomien og de økonomiske krisene blir slik at folket reiser seg i større grad. Osv. osv. nok om dette.

Jeg oppfordrer andre til å ta opp disse sakene jeg reiser. De er av enorm betydning i tida framover.

Pedro.

KRIGSFAREN

OM KKP'S SYN PÅ 2.VERDEN

Til å begynne med tror jeg det er viktig å gi til kjenne hvor en står i diskusjonen mellom APA og KKP: Sånn som diskusjonen står i dag støtter jeg uten videre Kina sitt syn i denne striden. Teorien om 3. verden er en teori som beskriver verden på en riktig måte. Albanerne har til nå ikke vært villige til å gå inn på verden i dag, bortsett fra at de går seg vill i klassikerne.

Men jeg tror det er viktig å peke på neoen tendenser i den artikkelen som sto som bilag til KK, «teorien til formann Mao om å skilja mellom dei tre verdene...».

Her mener jeg KKP:

1) Unnlater å peke på hva som er hovedtendensen i forholdet mellom 2. og 3. verden i dag.

2) Hevder at det går an å opprette forhold utifra like vilkår og innbyrdes fordeler mellom 2. og 3. verden.

I avsnittet «den andre verden er en kraft som det går an å sameine seg med i kampen mot hegemonismen» peker artikkelen helt rett på at 2. verden kan havne på 3. verden sin side i en krigs- eller krisesituasjon. Men de unnlater å si hva som er hovedtendensen i dag. Her mener jeg at hovedtendensen i dag er at 2. verden forener seg med 1. verden framfor 3. verden. Dermed ingenting sagt om hva som vil bli hovedtendensen i framtida.

En viktigere feil er at de hevder: «Sjølvsagt må det verta skjona at so-

Geir mener at KKP bryter med Lenins tese om at et imperialistisk land ikke kan gi avkall på sin imperialistiske politikk.

me land i den andre verda ikkje vil ha lett for å gje avkall på den djuprotte utbyttinga av og kontrollen over mange land i den tredje verda. Det vil føre med seg lang og innbitt strid for den tredje verda å opprette tilhøve utifra likskap og innbyrdes føremon med den andre verda.» (s. 13 spalte 2) KKP hevder altså at 2. verden kan gi avkall på sin imperialistiske politikk. Dette er nettopp det Lenin går så hardt til verks mot i «Imperialismen»: «Kapitalistene deler ikke opp verden fordi de er særskilt ondskapsfulle, men fordi konsentrasjonsgraden som er nådd tvinger dem til å ta i bruk denne metoden for å oppnå profit. Og de deler den opp «i samsvar med kapitalen», «utifra styrke» fordi det ikke kan finnes noen annen oppdelingsmetode under vareproduksjonen og kapitalismen». (s. 116, i

Imperialismen...»). Lenin sier m.a.o. at så lenge det er monopolkapitalisme vil det være imperialismen, det er ikke noe de kan velge eller gi avkall på: «Kjerna i saka er at Kautsky skiller den imperialistiske politikken fra det imperialistiske systemet og snakker om å underlegge seg et annet land som om det er en politikk som finanskapitalen «foretrekker» (min uthevelse). Han setter det opp mot en annen borgerlig politikk, som han påstår er mulig på det samme grunnlaget som er finanskapitalen. Da følger det at monopol i økonomien er forenlig med ikke-monopolistiske, ikke-voldelige, ikke-anneksjonistiske metoder i politikken. Da følger det at den territoriale oppdelinga av verden som blei fullført i løpet av nettopp denne epoken til finanskapitalen og som utgjør grunnlaget for de nåværende særegne rivaliseringsformene mellom de største kapitalistiske statene, er forenlig med en ikke-imperialistisk politikk. Resultatet

er ei tilsløring og ei svekking av de mest grunnleggende motsigelsene i det siste stadiet til kapitalismen, i stedet for ei avsløring av hvor djupe motsigelsene er. Og resultatet er borgerlig reformisme istedenfor marxisme» (s. 134 i «Imperialismen»).

Det KKP tydeligvis henspiller til er «Konferansen for en rettferdig økonomisk verdensordning». Hvor de ser ut til å mene at det er mulig selv om det vil kreve en hard strid. Virkeligheten er vel at det ikke er mulig. Hvis de imperialistiske landene skulle gi avkall på utplyndringa si, ville de sannsynligvis gå fra krise til krise. Oljekrisa er vel et bra eksempel på dette. En annen ting er at det er taktisk riktig å støtte den tredje verden på denne konferansen som sannsynligvis vil munne ut i flere «OPEC'er» og tvinge den imperialistiske verden ut i kriser og dypere ned i forråtnelsen.

Geir.

SKAL VI GÅ INN FOR ALLIANSER MED LAND FRA 2. VERDEN ?

Stalin beskriver begynnelsen på den 2. verdenskrig i beretninga til den 18 partikongressen, mars 1939 (s. 565, Stalin – Spørsmål i leninismen, Forlaget Oktober 1976):

«Et karakteristisk drag ved den nye imperialistiske krig er at den ennå ikke er blitt en alminnelig krig, en verdenskrig. Krigen blir ført av de aggressive statene, som på alle vis skader interessene til de ikke-aggressive statene, framfor alt England, Frankrike og

USA: men de sistnevnte rygger likevel tilbake, slår til retrett, gjør den ene innrømmelsen etter den andre til aggressive.»

Stalin spør videre hvordan dette kan skje. Det kan ikke forklares ut fra de ikke aggressive statenes svakhet (de ikke-aggressive statene er tilsammen ubestridelig sterkere enn de fascistiske, såvel økonomisk som militært.) Årsaken er ikke-innblandingspolitikken, som Stalin sier

KRIGSFAREN

kan karakteriseres sånn: «Hvert enkelt land må forsvare seg mot aggressorene som det vil og kan: det raker ikke oss, vi vil holde oss utenfor og drive handel så vel med aggressorene som med deres ofre.» Denne politikken, skriver Stalin, fører verden ut i verdenskrig. Målet til USA, England og Frankrike var jo å la krigsdeltakerne utmatte hverandre for så å komme fram på scenen og diktere krigsdeltakerne sine interesser i fredens navn.

I Peking Review nr. 50 – 77 sto det en artikkel om München-politikken. På slutten av denne artikkelen står det: «Hitler turde å hive Europa ut i krig og bli mer og mer aggressiv fordi han visste at Chamberlein, Daladier osv. hardnakket avsto Sovjets forslag om union mot fascist-Tyskland og nektet å etablere felles forsvars-system med andre europeiske land.»

Disse utsagna syns jeg er riktige og de reiser en rekke spørsmål om vår politikk overfor, spesielt borgerskapet i den 2. verden. Men, det kan vel være best å diskutere kommunistenes politikk for den 2. verdenskrig først.

Skal vi gå inn for felles forsvarssystem med land i 2. verden? Skal vi støtte at f.eks. Frankrike og Vest-Tyskland har felles forsvars-front i øst?

Rudolf.

Stalin har skrevet en god del om kommunistenes politikk i en førkrigstid. Dette er viktig å studere for oss i dag.

Arbeiderne har ingen interesse av en fortsatt krig.

André Marty skriver til Leon Blum.
 Et krigsneredlag for Tyskland ville bringe en værre fred enn røverfreden i Versailles.
VOLDSOMME KAMPER I NORDSJØEN
 «Kampen mot Hitlerismen» er for Chamberlain og Daladier et dekke for England-Frankrikes imperialistiske interesser.
 «Jevnhet» om krigens videre perspektiver.

Fra «NKP»-avisa «Arbeideren». «NKP» analyserte ikke motsigelsene i verden på en sjølstendig måte. Det er livsviktig for oss at vi ikke gjør de samme feila.

MERKNAD OM VALGOPP-SUMMERINGA

I forrige TF ble det varsla ei oppsummering fra SKAU om valget til dette nummeret av bladet. Det er SKAUs vurdering at vi trenger en brei partidiskusjon som tar opp linjene i valgkampen. Dette vil være en sak for partiets plan til høsten. Men det er fortsatt behov for mer materiale til ei slik oppsummering – derfor oppfordrer vi folk til å sende inn innlegg.

Red.

GLEMTE VI DAGSKAMPEN?

Det dårlige valgresultatet trur jeg hverken bare eller først og fremst var resultatet av sviktende personlig mobilisering og massearbeid, men viktige svakheter i den politiske linja. Når vi stiller til valg, så gjør vi vel det på AKP's program og på et handlingsprogram (minimumsprogram) som tar utgangspunkt i arbeiderklassens, folkets og nasjonens viktigste kortsiktige interesser. Hva var det viktigste her? 1. Kampen mot supermaktene og krigsfare, avsløringa av Sovjet og DNA-regjeringa i Barentshavet. Det klarte partiet bra. 2. Å reise massene til kamp mot krisepolitikken. Til tross for avsløringa av Kleppe-notatet, til tross for at såvel DNA som Høyre i sin valgpropaganda varsla den kommende krise, så klarte vi ikke det, heller ikke i agitasjonen som det er pekt på i KK og TF. Etter først å ha lagt fram et i hovedsak brukbart, men noe allment valgmanifest, la RV fram et 7-punktsprogram seks uker før valget med væpna revolusjon og proletariats diktatur som

første punktet. Dette blei ofte vulgarisert i valgkampen med et standardsvar for hvordan vi skulle forsvare massenes interesser her og nå: Problemet lot seg ikke løse under kapitalismen, bare gjennom revolusjonen. Derfor skulle vi inn på Tinget for å avsløre, mens vi for en stor del glømt at vi skulle avsløre gjennom å reise kampen for massenes interesser slik som på LO-kongressen.

Det var i realiteten ei linje for at bare de som gikk inn for væpna revolusjon og proletariats diktatur kunne stemme RV. Jeg oppfatter valgmanifestet som presentasjonen av det revolusjonære alternativet og 7-punktsprogrammet som et forsøk på å legge fram et minimumsprogram for stortingsvalgkampen 1977. I motsetning til sosialdemokratenes (bolsjevikenes) minimumsprogram ved dumavalget i 1912: 1. demokratisk republikk, 2. åtte-timersdag, 3. konfiskering av godseierjorda og en del tilleggsparoler knytta til disse tre (se Badajev side 15) så tar vårt minimums-

VALGET

program ikke utgangspunkt i virkeligheten — i nivået i klassekampen og massenes politiske bevissthet i Norge i 1977. Til overmål er den andre parola — for klassekamp, mot klassesamarbeid — heller ingen valgkampparole. Den burde ha vært forma konkret og gått på arbeiderklassens dagsinteresser.

I partiformannens oppsummering av stortingsvalget (KK 21.9.) og i TF-oktober blir taktikken og agitasjonen vår behandla og kritisert. Det blir pekt på at vi undervurderte DNA's taktikk, særlig krisepolitikken. Det som mangler er en enkel, men nødvendig konstatering av hvordan det er mulig for DNA etter mer enn 50 års forræderi overfor den norske arbeiderklassen framleis å være det partiet arbeidermassene stemmer på. Fordi DNA fra det gikk i spissen for å gjennomføre 8-timersdagen stort sett har vært det eneste alternativet arbeidsfolk har sett som kunne forsvare de nære interessene. Slik blei det også i 1977. Mot DNA's valgbløff om full sysselsetting og sikring av arbeidsplassene, brukte ikke vi først og fremst eksemplet Tandberg og Kleppenotatet, men paroler om væpna revolusjon og proletariats dikta-

tur.

AKP(m-l) har leda de viktigste streikeka,pene i Norge de seinere åra. Partiet har kjørt ut ei bra kampanje foran tariffoppgjøret 1978 som nettopp går på å forsvare arbeiderklassens og folkets interesser mot borgerskapets krisepolitikk. Det virker som om partiet på alle nivåer har grep om saker som er prioritert i sentrale direktiver, men ikke er gjennomsyra av forståelse for arbeiderklassens ledende rolle, fagbevegelsen som vårt viktigste arbeidsfelt og dagskampen som det viktigste området der vi kan nagle sosialdemokratiet til skampelen og avsløre det overfor massene. Det er i strid med AKP(m-l)s prinsipp-program, avsnitt V. Prinsippa for kampane proletariatet fører under kapitalismen. Studer det og bruk det!

Viggo

HALLO KK-REDAKSJONEN, KAN DERE HØRE OSS ?

Vi er en gjeng med folk som har solgt KK ei stund, både abonnemeter og løssalg, og drevet nokså jamt og trutt og entusiastisk. Vi jobber på en stor Jern og Metall-arbeidsplass i Oslo, og vi mener våre erfaringer med avisa og salget er viktige. Vi har ment en del av dette lenge, men diskusjonen tok seg kraftig opp etter S' es presentasjon og kritikk i nr. 227. Bra!

1. ER DET KK ELLER ARBEIDSFOLK DET ER NOE I VEGEN MED?

Vi skal begynne kritikken av KK og redaksjonen med å kritisere oss sjøl for en veldig farlig tankegang, fordi vi føler oss medskyldige.

Vi har hele tida etter påske syntes det var fantastisk å ha KK som dagsavis «på tross av sine feil som emnesneverhet, litt sjablongmessig etc.» Likevel har vi ikke klart å få en eneste ny abonnent siden da — løssalget har vært det samme eller litt ned. Vi har henvendt oss til flere hundre jernarbeidere *hver uke* med KK og spurt mange av dem om abonnement, og hatt flere omfattende gratisutdelinger. En stor gruppe svarer: «Nei, jeg er ikke interessert i politikk.» Om dem har vi tenkt: «Vi må gå den lange marsjen og mobilisere dem til å bli interessert i klassekamp-stoff og dermed kjøpe KK, da de er dopa av kapitalen og er tilbakeliggende som ikke leser aviser eller bare sport eller tegneserier.» En annen stor gruppe svarer: «Nei, det står så mye sprøtt der, er uenig med

politikken deres.» Men når vi spør dem videre så er de selvfølgelig ikke enige i politikken i Arbeiderbladet eller VG heller ..., så egentlig er det ikke det ... Hva er det da? Jo, KK er for *kjedelig* og uinteressant og det står det samme i hvert nummer. Vi har tenkt slik, AKPs politikk er bra, KK kommer hver dag, det er bra, derfor må vi mobilisere disse folka til å forstå og slutte opp om politikken og avisa.

Er dette riktig tenkt? *Nei*, mener vi. Da sier vi at folk må bli *minst* kommunist sympatisører for å kjøpe ei revolusjonær avis. Det er klart at vi er interessert i å utvikle folk politisk og at de skal melde seg inn i partiet. Men det er jo noe *helt annet* enn å lage ei arbeideravis som det store flertallet av arbeidsfolk vil lese og kjøpe — uansett hva de stemmer på og nesten uansett hva de mener om politikk.

Vi har vært veldig sjøtilfredse med KK og ment det er arbeidsfolk det er noe i vegen med når de ikke vil ha KK. I virkeligheten er det KK det er noe gærært med, det er ei altfor dårlig avis for arbeidere, og det er dere som lager den kamerater, og bl.a. vi som er ansvarlige.

2. 16-SIDER HVER DAG VIL GJØRE KK BEDRE, MEN IKKE LØSE DE POLITISKE MOTSIGELSENE SOM FØRST OG FREMST HINDRER OSS!

Sjøl legger fram bra ideer om hvordan avisa kan bli mer allsidig i stoffet med mer plass. Det syntes vi, entusiastene, var bra, men abonnentene våre vil fremdeles «vente og se hva det blir

DEBATT

til i virkeligheten» Det tar vi som et tegn på at 16 sider egentlig ikke vil løse problemene i den grad Sjøstrøm tror, sjøl om det er en åpenbar forutsetning med bedre plass.

3. VI MENER SJØSTRØM OVERSER OG UNDERVURDERER KKs FEIL I DAG

Vi mener altså at det må stå en veldig viktig *motsigelse* i KK-red. og blant kommunister flest og KK-lesere om hva KK skal være: Et menighetsblad (på 8, 16 eller 32 sider) eller en Pravda. Sjøstrøm er inne på dette i intervjuet, og vi er enige i dette. Men KK-red. har hittil vært veldig tilbakeholdne med å *mobilisere folk* til kritikk, ordentlig og grundig.

Ideen om den fyktelige «venstresidas VG» som Sjøstrøm nevner er illustrerende. Vi mener den er et reint uttrykk for menighetsblad-linja, og Sjøstrøm burde tatt enda skarpere avstand fra den. — For nettopp VG er vel kanskje den mest interessante avisa for KK-red. å studere. Hvorfor leser folk den? Fordi folk er så ille og tilbakeliggende og forsumpa i sensasjonslyst etc.? Nei, fordi VG har den mest formelt framskredne imperialistiske journalistikken i landet bl.a. og det er mer og mer den eneste forma som kan få folk til å svelge det fullstendig uspiselige innholdet til borgerskapets aviser. Folk leser nettopp om viktige saker i VG, lidelsen og fornedrelsen under kapitalismen, politikk, kultur — alt servert på en enkel, levende, proff måte slik at alt progressivt forsvinner — fra viktige nyheter til korrekte perspektiver.

Folk sier KK er kjedelig og uinteressant. Når vi tenker etter er det flere av oss også som er helt enige i det, og som f.eks. *leser lite* i KK fordi de er kjedelig, mange leser f.eks. heller en borgerlig avis på trikken hjem fra job-

ben. Sjøkkerende? Vi synes i grunnen det!

Overskrifter og stoff er så fryktelig prega av partiets meninger, påstander og oppfordringer. Vi tror kanskje det er bedre å la *nyheter* prege avisa, og så trekke konklusjoner og oppfordringer ut av dette. Mye stoff, særlig arbeiderkorrespondanse, er kjedelig fordi det ikke er *lagt an* slik at det får allmenn interesse. (Det er vel det som er en *journalists fag*, og korrespondentene kan jo ikke det.)

I tillegg til det så er jo nyheter så mangt, og folk får jo NTB-telegrammene i radio og TV. Poenget er vel kanskje å snuse opp sider ved saken som *ikke* er kommi fram. Under mjølkestreika nå sist hadde f.eks. Dagbladet plutselig et oppslag og reportasje om flere store varehus i Oslo som solgte mjølk på tross av streika. Nyhet? Javisst, både pga. streikebryterperspektivet og det at mjølk er viktig for folk flest og derfor er det interessant.

Overskriftene, nest etter bildene, er noe av det kjedeligste i hele avisa, og det er jo skjebnesvangert, og ille når artikkelen er god. De bærer veldig ofte preg av å være laga «ved skrivebordet». Under behandlinga av statsbudsjettet (tror vi) i høst sto hovedoppslaget: «Slik vil Kleppe flå arbeidsfolk» kunne det stått: «Slik vil Kleppe flå DEG!»

Hvis KK skal kunne jobbe fram en masse slike ting, og bearbeide stoffet fra arbeiderkorrespondentene og også *samarbeide aktivt og bruke* arbeiderkorrespondentene mer, så må vel redaksjonen bemannes i en helt annen skala. Dessuten kreves vel f.eks. journalistisk utdanning av folk. (Dere kan f.eks. ikke å referere en fotballkamp!) Og dette krever vel sin pris. Men vi mener at når vi først har brukt

noen millioner kroner og arbeidstimer på KK slik den er i dag, så skal vi jaggu greie å stampe fram en 10–20–30 folk ekstra til å lage en *god* arbeideravis også!

Vi har med vilje bare forsøkt å ta opp KKS feil her, fordi vi synes det har vært altfor mye vassen velvilje fra «menigheta» hittil. Vi synes KK er den mest verdifulle avisa vi har, virkelig vår avis, og derfor kritiserer vi for å gjøre den så god at arbeidskameratene våre vil lese den også.

PS: Avsløringene har vært det beste i KK. Kan ikke KK henvende seg til et mye breiere publikum når det gjelder å få hjelp til å spa fram mer viktige saker —? Dere har jo fått et visst rykte, og det skulle dere *bruke og kjøre fram*, og oppfordre alle folk til å komme til

dere når de visste noe lugubert. — F.eks. i form av en stolpeplakat, løpeseddel, annonser i borgeravisene, kino-reklame etc. til neste abonnement-verve-kampanje-uke? Eks.: «AVSLØR PENGEMAKTA! KK ER DITT TALERØR!» eller «SITTER DU PÅ OPPLYSNINGER OM MAKTMISBRUK? GÅ TIL KK!» e.l.

PPS: Vi syntes det var jævli sløvt at det ikke engang var en løpeseddel i aksjonsuka i desember. Forøvrig fikk vi tre nye abonnenter ...

PPPS: Günter Walraff, tysk sosialdemokratisk forfatter, har skrivi ei bok som er på Tronsmo: «13 uønskede reportasjer». Veldig interessant. Dere i KK kunne drive sånn!

Trond

LAG STUDIESEMINAR:

Den avdelinga dette gjelder har trolig et framskredent grep på studier.

Opplegget vi har kommet fram til er som følger:

Vi legger opp i 3 måneders terminer og avtaler helg. Fram til denne helga studerer vi et bestemt område.

Vi har hatt trinn 2 pluss begge opplegg i TF for september.

Detta har vært svært vellykka. Vi har reist bort og brukt fredag til samvær. Starta forholdsvis tidlig på lørdag. Hatt en dryg middagspause og ei ny økt. Plenum og samvær på kvelden.

Vi har delt i 2 - 3 grupper. Vi har hatt med sympatisører og unger. 1 eller 2 grupper studerer. 1 gruppe tar unger og mat eller opprydding o.l. De tekniske tingene kan sikkert gjøres på en annen måte. Kampen i avdelinga sto på om det var gjennomførbart og den sto beinhardt på om sympatisører skulle få være med. Argumentene gikk på at det var så mye, vi

hadde ikke tid, det var så internt, m.m.

Alle som har deltatt har vært veldig fornøyd og følt det litt som små sommerleire. Spesielt vellykka ble trinn 2 og den internasjonale situasjonen. Metoder ledelse var for dårlig forberedt og det klikka litt i det tekniske grunnlaget.

Vi har nå lagt opp til Lenin. Venstre-kommunismen og Bind 5 av Mao. Den siste er stor sånn at vi bruker mest tid på den ca. 6 måneder. Vi bruker opplegga som står i Røde Fane nr. 3/76 på venstre-kommunismen. Vi merer det er gode studier i forhold til 8 mars og 1 mai.

Avdelinga er veldig entusiastisk på studier. Vi er ikke det beste eksemplet på å stille oppgaver til folk for studier eller etterpå, men vi er på vei til å rette opp det også.

LYKKE TIL dere som forsøker. Dere vil helt sikkert få et stort utbytte av helga eller om dere gjør det på en annen måte.

Elisabet.

VIETNAM — REVISJONIS- MEN PÅ FRAMMARSJ. DEL 2

---

4. REVISJONISTISKE LEDERE I VKP SETTER SOSIALISMEN I FARE

Ut fra den utviklinga jeg nettopp har referert er det naturlig å stille spørsmålet om hvilken vei Vietnam egentlig tar. Vi har behandla representanter fra Vietnam som representanter for et land der proletariatet utøver statsmakta.

På den andre sida står det klart at det er svære og viktige feil både i økonomien og i politikken. Det finnes en kapitalistisk sektor som spiller en viktig rolle, og mitt inntrykk er at den sprer seg. Dette går fram både av appellen til utenlandske kapitalister om å investere i landet, og av den økte integreringa i den kapitalistiske økonomien i Sovjet og resten av Øst-Europa.

Den sosialistiske oppbygginga i nord var en viktig framgang. Revolusjonen i sør har også medført framgang. Den likviderte føydalismen og den USA-dominerte nykoloniale kapitalistiske økonomien. Gjenforeninga av nord og sør i en stat var en stor historisk seier for det vietnamesiske folket.

På den andre sida er viktige parti- og statsledere revisjonister og har stor makt. Jeg antar at det må være motsigelser i partiet om den linja som nå blir fulgt.

Med den aggresjonspolitikken overfor nabolanda som Vietnam har slått inn på nå er sosialismen i Vietnam i alvorlig fare og vil bli likvidert dersom den nåværende utviklinga ikke blir endra.

Dette er et alvorlig tankekors for venner av det vietnamesiske folket.

HVA ER SOVJETS STRATEGI I INDO-KINA?

Det er nødvendig å se Vietnams aggresjon mot Kampuchea i lys av Sovjets globale strategi — kampen om verdensherredømme. Ved å drive på Vietnams ekspansjonisme bak kulissene ønsker Sovjet å oppnå flere ting:

— De ønsker å bygge opp en jernring rundt Kina på samme måte som USA i sin tid prøvde. Aggresjonskrigen i Indokina faller inn i dette mønsteret etter at Sovjet har gjort Afghanistan til et lydrike, intrigerer i Pakistan for å få til noe liknende, har brukt Indira Gandhi til å holde på India, var pådriver for Indias aggresjon mot Øst-Pakistan og opprettelsen av Bangla Desh og støttet Indias innlemming av Sikkim i den indiske staten. Krigen i Indokina skal tjene til å skape et sterkt sovjetisk holdepunkt i dette strategiske området.

— De ønsker krigen for å trekke Viet-

nam definitivt over på sin side. Sovjet har grunn til å regne med at om Vietnam virkelig skulle true Kampucheas eksistens, så ville Kina være nødt til å fordømme de revisjonistiske lederne i Hanoi kraftig. Dermed vil Vietnam drives mer ettertrykkelig over på Sovjets side.

— De ønsker å skaffe seg en militærbase i Vietnam som de hittil er blitt nektet. Om krigen blir langvarig kan Vietnam bli nødt til å be om en slik base.

— De ønsker å knekke den antihegemonistiske regjeringa i Phnom Penh, som bare ved sin eksistens spotter den sovjetiske tesen om Sovjet som «alle folks naturlige allierte».

— De ønsker på denne måten å gi den laotiske regjeringa det definitive nådestøtet som uavhengig regjering.

I denne sammenhengen er Vietnam bare ei brikke i det store spillet, ei nyttig brikke, men ikke sjølve hjernen bak intrigen. Vietnam blir også utnytta. Vietnams grunnleggende interesser blir trampa på ved at den vietnamesiske sjåvinismen blir et redskap for supermakta Sovjet. Planen rammer også Vietnam fordi dens langsiktige mål er å innlemme Vietnam enda fastere i Sovjets «innflytelsessfære».

Hvilke planer har de sovjetiske sosialimperialistene ellers med vietnameserne? For tida bruker de den kubanske revolusjonens renommé i den tredje verden til å sende sosialimperialistiske leietropper hit og dit i Afrika. Kan de ha liknende planer for vietnameserne? Den vietnamesiske frigjøringskampen har mye større prestisje enn den kubanske. Den vietnamesiske regjeringas vilje til å la seg bruke av imperialismen virker i øyeblikket ikke mindre. Hva framtida vil bringe er vanskelig å si. Til sjuende og sist har Sovjet gjort opp regninga uten å ta det vietnamesiske folket i betraktning. Dette vil de nye tsarene få merke om ikke altfor mange år.

HVA ER VIETNAMS MOTIVER MED AGGRESJONEN?

— Vietnam har store indre problemer, dels økonomiske og dels politiske. Opposisjonen mot halehengspolitikken overfor Sovjet finnes langt opp i partiet. Ved å konsentrere skytset bokstavelig talt mot en ytre «fiende» tar revisjonistene i ledelsen sikte på å samle folket om seg. Den unntakstilstanden som følger med en krig gir gode muligheter til å skjerpe undertrykkinga av opposisjonen.

— Vietnam styrker den kapitalistiske sektoren i økonomien og har økonomiske vansker. Dette styrker erobringsmotivet. Meldingene i pressa tyder på at rein plyndring av kampucheanse landsbyer står ganske sentralt i krigshandlingene. Planen om et «føderativt Indokina» under Vietnams hegemoni er langt fra oppgitt, og den vietnamesiske viseutenriksministerens uttalelser om at ledelsen i Hanoi gjerne så regjeringa i Phnom Penh utskifta, peker i samme retninga.

MER OM MOTSIGELSEN SOVJET – VIETNAM

Sosialimperialismen er på framgang i Vietnam. Den har mektige venner i maktposisjoner i staten og i partiet. Disse får på mange punkter gjennomført en politikk som peker mot statskapitalisme og tjener Sovjet. Disse får videre gjennomført en utenrikspolitikk som på mange punkter er etter Kreml-tsarenes ønsker. Det vietnamesiske folket har ingenting å tjene på at dets ledere støtter Cuba i Angola eller Indira Gandhi i India.

Men Vietnam er på ingen måte så underlagt Sovjet som Bulgaria eller Tsjekkoslovakia, og det ville være galt å se på landet som en nykoloni. Sovjet har for eksempel i lengre tid presset på for å

få en marinebase, men til dags dato har Vietnam ennå ikke gitt etter. Videre har Vietnam et godt forhold til Kina. Le Du-an var som sagt i Peking i september 1975. Pham Van Dong, statsminister i Den sosialistiske republikken Vietnam, besøkte Peking i juni 1977 og ble mottatt av Hua Kuo-feng. Pham Van Dong hyllet KKPs 11. partikongress og roste seieren over «firer-bandene». (Han tok *ikke* avstand fra tre-verdener-teorien, slik visse hold ynder å hevde, se Peking Review nr. 48/77). Vietnam fører også en uavhengig utenrikspolitikk overfor andre stater. Uansett hvilke motiver den måtte ha, så ønsker ikke den vietnamesiske ledelsen for stor avhengighet av Sovjet.

Det er grunnlag for i hovedsak to slags opposisjon mot Sovjet i Vietnam. Den ene er en sosialistisk opposisjon av marxist-leninister i parti- eller statsapparatet. Den andre er en borgerlig opposisjon fra revisjonistiske ledere og andre som ønsker et kapitalistisk land uavhengig av sosialimperialismen.

Det vietnamesiske folket har slåss i 40 år for uavhengighet. Det har et høgt politisk nivå og lang erfaring i folkekrig. Det vil ikke frivillig la landet bli en nykoloni igjen.

Krigen mot Kampuchea kan øke sosialimperialismens innflytelse, det er kanskje en av hensiktene fra sosialimperialismen sjøl og dens hjelpere i Vietnam.

Jeg mener det er riktig å summere dette opp i disse fem punktene:

1. Sosialismen i Vietnam er satt i alvorlig fare og vil bli likvidert om ikke utviklinga snus.
2. Revisjonistiske og kapitalistiske krefter har stor innflytelse og er på offensiven.
3. Vietnam er et sjølstendig land i den tredje verden.
4. Sosialimperialismen prøver å få innpass i Vietnam og har skaffa seg en del

støtte, bl.a. i stats- og partiledelsen.

5. Trulig finnes det mostand mot sosialimperialismen høyt oppe i landets ledelse.

5. VIETNAMESISK SJÅVINISME OG EKSPANSJONISME

Her vil jeg oppsummere en del som er kjent av Vietnams politikk overfor dets naboer.

I de avsluttende kampene under en folkekrig er den revolusjonære hæren enorm, nettopp fordi taktikken i den siste og avgjørende fasen er å tilintetgjøre fienden og kjempe «ti mot en». Derfor må den avgjørende fasen være relativt kort, fordi en slik enorm hærstyrke legger store byrder på folket som blant annet må sørge for alle forsyninger. Følgelig er det vanlig at de væpna styrkene i stor grad blir demobilisert når den endelige seieren er vunnet, og gjenreisingsarbeidet tar til.

Dette ble for eksempel gjort i både Kina og Kampuchea. Også i Kampuchea — enda Kampuchea har Thailand som nabo, et land med et ustabil men konsekvent reaksjonært og USA-vennlig styre.

Vietnam derimot har ikke demobilisert i særlig grad. Dette er bemerkelsesverdig. Vietnams naboer på fastlandet er: Kina, Laos og Kampuchea. Hvorfor skulle ikke Vietnam demobilisere?

Resultatet av dette er at partene er svært ulikt rusta. Ifølge den borgerlige franske avisa Le Monde er styrkeforholdet omtrent slik: Kampuchea har en hær på ca. 80 000 mann. Vietnam har 615 000 mann i hæren, 50 000 i forskjellige sikkerhetsstyrker, en væpna milits på 1 500 000 mann, luftstyrker på 12 000 og en marine på 3000. Materielt sett er de vietnamesiske styrkene enda mer overlegne, med blant annet 900 sovjetiske tanks og 200 sovjetiske kampfly,

foruten 500 tanks og 1100 fly og helikoptre etterlatt av USA.

Det er videre kjent at Vietnam gjør krav på kinesiske øyer i Sør-Kina-havet. Alle vanlige kart, og til og med sovjetiske leksika fra 60-åra, angir disse øyene som kinesiske. Sovjet har gjort omdreining og støtter nå Vietnams krav. Det dreier seg om øygruppene som vietnamerne kaller Quan Dao Hoang Sa (Paracel-øyene, som er delt mellom Kina og Vietnam, mens Vietnam gjør krav på alle) og Quan Dao Truong Sa (Spratly øyene, som tilhører Kina). Det er videre ting som kan tyde på at vietnamsiske soldater har skutt på kinesiske grensevakter på fastlandet og prøve å flytte grensa mot nord. Vietnamserne har alltid lagt vekt på det spesielle forholdet de mener det bør være mellom landa Laos, Vietnam og Kampuchea. Jeg har lagt merke til at kampucheanerne aldri har brukt uttrykket «Indokina», og kampucheanere har uoffisielt sagt at de ikke liker denne betegnelsen. Kan hende det er en viktig brikke som faller på plass når vi ser fra kampucheanse dokumenter at de angir Vietnams ønske om å bygge en indokinesisk føderasjon som den grunnleggende årsaken til invasjonen. Den kampucheanse regjeringa hevder i erklæringa av 31/12/77 at Vietnam i flere tiår har pressa og provosert Kampuchea for å prøve å tvinge landet inn i en indokinesisk føderasjon under Vietnam «slik at Vietnam skulle ha muligheten, etter en viss periode, til å annektere og sluke Kampuchea territorium.»

Forholdet mellom Laos og Vietnam gir oss en pekepinn på hvordan Kampuchea situasjon kunne ha vært om landet hadde gitt etter for vietnamsisk press. Vietnam har titusener soldater i Laos. Det er gjennomført en grenseavtale mellom Vietnam og Laos, jeg har ikke inntrykk av at den er til Laos' fordel. Det er et vidtrekkende økonomisk

«samarbeid» mellom de to landa, og Vietnam «assisterer» treninga av laotiske kadre i økonomi, finansielle spørsmål, vitenskap og teknikk i stort omfang. Laos følger opp den vietnamsiske stilen og undertegner felleskommunikeer med Sovjet. Uoffisielt sier noen laotere at de frykter for at Vietnam vil gjøre Laos til nykoloni.

På den andre sida er det verdt å merke seg at Laos og Kampuchea har et godt forhold til hverandre. Kampuchea har som tidligere nevnt sendt ris til Laos. I desember 1977 var det et hjertelig møte i Phnom Penh mellom Souphanouvong og kampucheanse ledere.

Den kampucheanse regjeringa retter svært harde anklager mot Vietnam. Den hevder at Vietnam prøvde å organisere sitt eget parti i Kampuchea for å ødelegge Kampuchea Kommunistiske Parti. Den hevder at Vietnam har regelrett annektert grenseområder i Kampuchea som Kampuchea hadde gitt dem tillatelse til å bruke som tilfluktsområder i krigen mot USA-imperialismen. Den fordømmer Vietnams annektering av øya Koh Way i Thailand-bukta, rett etter frigjøringa i april 1975. Den peker på en rekke anneksjoner som den har sett bort fra av hensyn til et godt forhold til Vietnam.

Ifølge den kampucheanse regjeringa har Vietnam i en årrekke indoktrinert sine kadre og soldater med nødvendigheten av at Kampuchea inngår i en indokinesisk føderasjon, for at Vietnam skal bli en stormakt i Sørøst-Asia. Den anklager Vietnam for å ha forsøkt å gjøre statskupp i Kampuchea ved flere høve i 1975 og 1976. Den anklager Vietnam også for å ha vært med på organisert hets mot Kampuchea, i 1975, 1976 og 1977, i et forsøk på å isolere Kampuchea i forhold til verdensopinionen og som forberedelse til invasjonen. Dette samsvarer med antydninger vi har fått fra annet hold om at KGB har medvirket til hets-

kampanjene mot Kampuchea. I lys av invasjonen er det lett å se at hetsen mot Kampuchea også har vært i sosialimperialismens interesser.

Nå har altså Vietnam tatt skrittet fra mindre provokasjoner til invasjon i stor målestokk. Kampuchea anklager de vietnamesiske styrkene for barbarisk krigføring på linje med leiesoldatene til Thieu/Ky, for å flytte sivile til konsentrasjonsleire bak fronten og for systematisk å skyte alle partimedlemmer. Er dette riktig så er det avskyelige og ekstremt reaksjonære handlinger.

Hva kan en slutte av alt dette? At Vietnam utvilsomt fører en sjåvinistisk politikk overfor alle nabolanda. Blant lederne i Vietnam finnes stormakts-sjåvinister. Det kan være flere grunner til dette. Kan hende at de som revisjonister prøver å holde indre problemer under kontroll ved ytre ekspansjon. Kan hende det er for å tjene sosialimperialismens interesser direkte. Kan hende det er for å tilfredsstille ønskene til ekspansjonistiske grupper av byråkrater og borgere i Vietnam. Det mest sannsynlige er vel at alt dette spiller en viss rolle.

6. KINAS HOLDNING TIL VIETNAM

Kinas Kommunistiske Parti, formann Mao og regjeringa i Folkerepublikken Kina har alltid gitt uselvisk internasjonalistisk hjelp til Vietnam.

Ho Chi Minh var i Yanan hvor han gjennomgikk treningsopplegg og fikk annen støtte. Da Sør-Kina blei befridd ga kineserne straks stor hjelp til Vietnam, i motsetning til kommunistpartiene både i Frankrike og i Sovjet. Under Genève-forhandlingene i 1954 fikk de vietnamesiske representantene hele tida konsekvent og prinsippfast assistanse fra Chou En-lai.

I 60-åra støtta Kina frigjøringskrigen

fra første stund, Kina var aleine om å gi militærhjelp fram til 1964, og fortsatte å yte hjelp til seiren var nådd. De indokinesiske folkenes toppmøte i april 1970 mellom statslederne i Vietnam, Laos og Kampuchea fant sted i Sør-Kina. Chou En-lai besøkte møtet og støtta opprettelsen av den felles indokinesiske fronten.

Etter frigjøringa har Kina gitt hjelp til gjenoppbyggingsarbeidet.

Kina har aldri kritisert de feilaktige linjene til den vietnamesiske ledelsen, og har aldri svart åpent på Vietnams territorielle krav overfor Kina. Om det har vært provokatoriske kamper på grensa til Kina så har Kinas politikk vært å dempe konflikten, og ikke sette hardt mot hardt.

For å vise hvor langt den kinesiske ledelsen har strukket seg vil jeg gi noen detaljer fra ett eksempel. I en spesialbulletin utgitt i forbindelse med den første sesjonen til Vietnams nasjonalforsamling i juni 1976 blir det gjengitt ei melding fra hærens tidsskrift «Quan Doi Nhan Dan». Meldinga gjør rede for militærøvelser avholdt på den kinesiske øygruppa Spratley (Truong Sa i følge vietnameserne), under tittelen «Troppe- ne på øyene er beredt på å møte enhver eventualitet». Det går fram av meldinga at det dreier seg om fast stasjonert vietnamesisk militærpersonell. Med andre ord: ei melding, spredd til hele verden, om vietnamesisk militærøkkupasjon av kinesisk territorium. Denne meldinga har Kina ikke svart på.

Kinas politikk har vært: ikke diskutere åpent for fiendens ører, ikke blande seg inn i andres indre anliggende, men gi støtte til en rettferdig sak. Vietnams linje er vietnamesernes sak. Det Kina har vist konsekvent er sann internasjonalisme.

I samband med Vietnams invasjon av Kampuchea har Kina lagt vekt på ikke å blåse opp konflikten. Kinesiske masse-

media har referert meldinger fra begge sider. De har i detalj referert Kampuchéas opplysninger om Vietnams angrep. De har *ikke* referert Vietnams anklager mot Kampuchea, men rapportert i stedet om Vietnams allmenne utsagn om sin vilje til å forhandle. På denne måten har Kina markert sin støtte til Kampuchea uten å gå til åpne angrep mot Vietnam.

Det Kina oppnår ved e slik innstilling er å unngå å bidra til å skyve Vietnam ytterligere i fanget på sosialimperialismen. Vel er Vietnam angriperen og Kampuchéas sak rettferdig. Men begge landa tilhører den tredje verden, begge har interesse av å følge de fem prinsippene for fredelig sameksistens og forene seg til å slåss mot supermakt-hegemonismen i stedet for å slåss mot hverandre. Det er viktig å slå fast at konflikten er en konflikt mellom Kampuchea og Vietnam, og at det er en konflikt begge parter har interesse av å løse uten innblanding fra noen tredje part. Kampucheanerne har også advart andre land mot å opptre som meklere.

Derfor er det svært uklokt når for eksempel den albanske regjeringa henstiller til Kina om å mekle mellom Kampuchea og Vietnam.

Etter mitt syn er den kinesiske politikken uttrykk for ei riktig, klok og gjennomtenkt linje, ei linje som er i de beste interessene til folkene i den tredje verden, i Kampuchea og i angriperlandet Vietnam sjøl.

7. ER HÅPET UTE FOR VIETNAM?

Det er over 45 millioner mennesker i Vietnam. Det store flertallet av dem er fattige bønder og arbeidere. Millioner av dem var aktive under frigjøringskampen. Det er følgelig nødt til å finnes mange gode revolusjonære, mange som kjenner marxismen-leninismen og som

er mot revisjonismen. Det er nødt til å finnes mange patrioter som ønsker nasjonalsjølstendighet.

Kan hende det er mulig i den nåværende situasjonen for reaksjonen å skape forvirring ved å nytte navna til noen ledere som fikk godt ord på seg under krigen mot USA imperialismen, og ved å utnytte prestisjen som partiet til Ho Chi Minh har erverva gjennom mange år. Kan hende reaksjonen også kan spille på sjåvinismen for å skaffe seg støtte.

Men i det lange løp vil ikke det store vietnamske folket med de enestående revolusjonære tradisjonene gå med på en reaksjonær ekspansjonistisk og nasjonal-sjåvinistisk politikk. Kan hende virkelige internasjonister og patrioter vil lykkes i å få til et linjeskifte om ikke så veldig lang tid. På lengre sikt vil dette helt sikkert skje. Den nåværende linja til den vietnamske ledelsen, både innenrikspolitisk og utenrikspolitisk, er uegna til å løse Vietnams problemer og kan ikke tjene interessene til det vietnamske folket. Av dagens fattige og underutvikla Vietnam kan den ikke skape noe rikt og utvikla Vietnam. Derimot legger den opptil en underordning under sosialimperialismen. På lengre sikt vil revisjonismen og borgerskapet helt sikkert lide nederlag.

Gi derfor ikke opp tilliten til det vietnamske folket og de vietnamske revolusjonære. Situasjonen vil helt sikkert endre seg.

9. REVOLUSJONÆRE I NORGE OG VIETNAMS KRIG MOT KAMPUCHEA

Etter mitt syn bør norske revolusjonære og progressive støtte Kampuchea. Kampuchea er et lite land i den tredje verden. Det er et land der det virkelig er proletariatets diktatur og sosialisme, et land som er uavhengig av begge supermaktene og all imperialisme,

og som bygger på teorien til Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung. Så langt jeg kan se har Kampuchea en rik-
tig innenrikspolitikk.

Hetsen mot Kampuchea har vært svært omfattende, og bygger utelukkende på løgn. USA har vært drivende i løgnkampanjene, men sosialimperialismen har spilt bak kulissene og har vært en minst like sterk faktor i hetsen. I forbindelse med krigen vil hetsen sannsynligvis bli opptrappa, og sosialimperialismens rolle vil tre tydeligere fram. Derfor er det viktig å øke støtten til Vennskapssambandet Norge-Kampuchea og avvise all hets mot Kampuchea.

Videre er det viktig å støtte Kampuchreas syn på hvordan konflikten skal løses, og de krava Kampuchea fremmer. Enhver må forstå det fullstendig urimelige i det vietnamsiske standpunktet at forhandlinger skal komme i gang mens Vietnam okkuperer kampucheanisk territorium. Dette er den klassiske taktikken til enhver angriper. Kampuchreas krav er at alle vietnamsiske tropper må trekkes tilbake, før det kan komme på tale med forhandlinger. Jeg trur dette er et krav det er lett å få de breie massene i Norge til å forstå nå. Krigen skulle også gjøre det lettere å forklare innenrikspolitikken til Kampuchea.

Kampuchreas krav bygger på et prinsipielt og riktig syn på hvordan motsigelser mellom stater og land i den tredje verden skal løses: med forhandlinger, uten bruk av tvang, og uten innblanding fra tredje part. Dette er helt i tråd med synspunktene og innstillinga til den kinesiske ledelsen.

Når det gjelder Vietnam er mange kamerater blitt overraska. For mange er materialet som blir lagt fram her nok så ukjent. Pressa vår har ikke skrevet noe som kunne skade Vietnam eller rette søkelyset mot feil i linje og politikk til ledelsen i staten og partiet. Jeg me-

ner det har vært riktig av den revolusjonære bevegelsen i Norge å gå fram på denne måten. Vi har sett det som vår oppgave å støtte Vietnam mot USA-imperialismen og mot revisjonistisk sabotasje. Om vi ikke var helt på linje med Vietnam så var det ikke vår oppgave å kjøre fram denne uenigheten: dette ville bare hjulpet fienden.

Vi har vært sanne internasjonister, og dette er vietnameserne sjøl enige i. De sa til representanter for AKP(m-l) både i 1974 og 1975 at de visste at vi var deres beste og mest trofaste venner i Norge. Og det er sant: ingen har gjort så mye for å støtte det vietnamsiske folkets frigjøringskamp i Norge som de revolusjonære og progressive leda av den marxist-leninistiske bevegelsen og AKP(m-l).

Vi har ikke sett situasjonen i Vietnam som avgjort. Vi har ikke sett det som vår oppgave å kritisere og polemisere, men å søke enhet mot fienden og holde fram det positive. Å gi seg til å føre kamp mot den vietnamsiske ledelsen ville bare hjelpe imperialistene, og spesielt sosialimperialistene og revisjonistene.

Nå fører Vietnam en reaksjonær politikk overfor Kampuchea. Vi må støtte Kampuchea, samtidig som vi holder fast ved vår tidligere innstilling overfor Vietnam. Vietnam er et lite land i den tredje verden. Sjøl om det er Vietnam som har invadert Kampuchea så representerer ikke Vietnam den viktigste truselen mot Kampuchea. Det er sosialimperialismen som er hovedtruselen mot Kampuchea. Jeg mener vi må markere vår holdning. Vi må ikke konsentrere ilden mot Vietnam, men mot den sovjetiske sosialimperialismen. Dette er spesielt viktig så lenge vi ikke kan vite sikkert hva som skjer i Vietnam sjøl eller hvor langt ledelsen i Vietnam ønsker å føre krigen.

Derimot kan vi ikke se bort fra mulig-

heten av at Vietnam i framtida utvikler seg til å bli et nytt Cuba. Skulle dette skje vil alt stille seg annerledes, og vi vil måtte ta konsekvensen av det. For øyeblikket må vi nøye oss med følgende tankeeksperiment: Sovjet har visst å utnytte prestisjen til den kubanske revolusjonen til å sende kubanske leiesoldater til Afrika. Sovjet vil ikke vike tilbake, dersom det makter å gjøre Vietnam til en nykoloni, for å anvende vietnamesiske leiesoldater til å erobre nye områder for sosialimperialismen i Asia. Men Vietnam er ennå ikke noen nykoloni, og vi må følgelig innrette vår taktikk slik at vi kan bidra til å sikre at så ikke skjer. Derfor må hovedskyttet i dag rettes mot Sovjet og ikke mot Vietnam.

Uansett hva som skjer må vi ikke slutte å lære av erfaringene fra den vietnamesiske revolusjonen, av erfaringene til Ho Chi Minhs marxist-leninistiske parti. Andre revolusjoner — Paris-kommunen og Oktoberrevolusjonen for eksempel — led nederlag etter ei viss tid, men vi lærer av dem likevel. Viet-

nams seire er ikke vunnet foregjøres uansett hva som skjer i framtida. Vietnam er blitt gjentrent og sjølstendig, det finnes et stort proletariat, føydalismen er utrydd, mange revolusjonære erfaringer er gjort. USA-imperialismen har lidd et avgjørende nederlag. Sjønen har bidratt til oppsvinget for verdensrevolusjonen, og til framgangen for den verdensomspennende marxist-leninistiske bevegelsen. Disse seirene hjelper oss og går ikke tapt. Jeg vil understreke at vi har god grunn til å ha tillit til det store vietnamesiske folket.

Til slutt mener jeg alle revolusjonære må lære av dette at det ikke er nok å kjempe mot fienden. Det er helt nødvendig å ha ei riktig politisk linje. Det er nødvendig å studere marxismen-leninismen-Mao Tsetzangs tenking og bekjempelse-revisjonismen, Vietnam, sosial mot USA, men så bort fra kampen mot revisjonismen. Dette er hovedårsaken til at det igjen er krig i Sørøst-Asia.

Tom halvside

RETTELSE FRA REDAKSJONEN

Det strømmer etter hvert inn mye stoff - så mye at vi ikke kan trykke alt. I forbindelse med forrige nr. (og også dette nr. av TF) lå det mye stoff igjen. De som har sendt inn men ikke fått det med, får beskjed ad. andre veier.

I forrige nr. blei 1-mai opplegget galt i og med at en artikkel (Kritikk av opplegget for mai - side 23 i dette nr.) ved en feil fra redaksjonens side ikke kom med. Dette beklager vi.

Vi skylder også å gjøre oppmerksom på at NKS-planen var beskåret av redaksjonen. (forrige nr.)

På side 8 i forrige nr. sneik det seg inn en feil, det skal stå »vi er enig i kritikken».

Redaksjonen.